

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εθος Πατησίων αριθ. 9.

Αί συνδρομαί ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακῆ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις
Χαρ. Ἀρρίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — *Sacher Masoch*: ΒΑΡ-
ΒΑΡΑ, διήγημα.

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτία**

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
'Εν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Η ΑΠΑΤΗ

Διήγημα Catulle Mendès

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ ἀτυχὴς ἄββας, ἐπανελθὼν, διηγῆθη
εἰς τὸν Γεράρδον πόσον ἐκοπίασε νὰ πείσῃ
τὸν κύριον Ρυβαντέλ.

Ὅσῳ καὶ ἂν ἠγάπα τὸν Γεράρδον ὁ
στρατηγός, πολὺ ἐπεθύμει νὰ λησμονήσῃ
αὐτὸν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς
πολιορκίας. Ἠκολούθησε τὸν Ἰασπίνον
μετὰ δυσθυμίας, μόλις ὑποκρυπτομένης
ὑπὸ τῆς προφάσεως ὅτι εἶχε διαταγὰς νὰ
δώσῃ, καὶ ὅτι ἦτο κατὰκοπος, ἐνῶ δὲ ἐ-
βάδιζεν, ἔρριπτε τὸ βλέμμα πρὸς τοὺς πα-
ραδύξους συνοδοιπόρους καὶ τὰς ὑπόπτους
συναίτας, αἵτινες ἐβάδιζον εἰς τινὰ ἀπ' αὐτοῦ
ἀπόστασιν. Ἄλλ' ὁ Ἰασπίνος ἀνέπτυξε
τόσσην εὐγλωττίαν, τόσσην πειθῶ εἰς τὰς
παρακελεύσεις του, ὥστε ὁ στρατηγός
εἰσῆλθε, καίπερ γογγύζων, εἰς τὴν σκηνὴν
τοῦ ὑπολοχαγοῦ.

Ὁ Ἰασπίνος ἤρχισε νὰ περιφέρηται πέ-
ριξ τῆς σκηνῆς, ὡς ἡμίονος μύλου, ὅπως
ἀπομακρύνῃ διὰ τῆς παρουσίας του τοὺς
κατασκόπους, οἵτινες ἄλλως θὰ ἤρχοντο
νὰ προσκολληθῶσι τὸ οὖς των εἰς τὸ ὑ-
φασμα τῆς σκηνῆς.

Ὁ Ρυβαντέλ ἦτο ἀγαθός. Τόσσην λύ-
πην εἶδε ἐξωγραφημένην ἐπὶ τῆς τεταραχ-
μένης μορφῆς τοῦ φίλου του, ὥστε τὸν ἠ-
ρώτησεν ἠπίως καὶ μετὰ προθυμίας:

— Αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς ἄββας, εἶπε, δὲν ἠ-
θέλησε τίποτε νὰ μοῦ διηγηθῇ καθ' ὁδόν.
Τί νέον συμβαίνει;

— Ἄ, στρατηγέ μου! . . . μία φρι-
κτὴ εἰδησις! . . . φοικιῶ, προκειμένου νὰ
σᾶς τὴν ἀνακοινώσω. Βλέπω, ὅτι διακιν-
δυνεύουν μόνον τὰ ἰδικὰ μου συμφέροντα
ἐξ αὐτῆς, φοβοῦμαι δὲ μήπως μὲ ἐλέγ-
ξετε ἐπὶ ἀδυναμίᾳ, καὶ ὅτι ἴσως δὲν θὰ
μὲ οὐκτεῖρετε, ὡς θὰ ἐπράττετε ἂν ἠδύ-

νασθε νὰ ἴδετε τί συμβαίνει εἰς τὸ βάθος
τῆς ψυχῆς μου, τί βασάνους ὑφίσταμαι.

Ἐν τῷ ἅμα δ'εὐτόλμως, μετὰ τὰ ζωηρό-
τερα χρώματα τοῦ πάθους, διηγῆθη τῷ
στρατηγῷ πᾶν ὅ,τι ἤκουσεν ὁ Ἰασπίνος
ἐν Ἀγίῳ Γισλανῷ.

Ὁ γηραιὸς στρατηγὸς συνωφρῶθη.

— Αὐτὴ ἡ γυνὴ θὰ σοῦ γείνη πρόξενος
δυστυχίας! εἶπεν. Δὲν ἐννοεῖς ὅτι ὁ Λου-
βοᾶ, ὁ ὑποκριτής, ἀγαπᾷ τὴν νεάνιδα ἐ-
κείνην, καὶ θέλει νὰ τὴν φυλάξῃ διὰ τὸν
ἐαυτὸν του; Εἶνε ὁ ἰσχυρότερος καὶ ὁ δο-
λιώτερος. Εἰς μάτην ἐπιμένεις.

— Στρατηγέ! . . .

— Εἶνε περιστάσεις καθ' ἃς καὶ αὐτὸς
ὁ μᾶλλον ἀνδρείος εἶνε ἠναγκασμένος νὰ
ὀπισθοχωρήσῃ ὀπισθοχωρήσῃ, Λαβερνή!

— Οὐδέποτε!

— Ὡ, τότε λοιπὸν μὴ ζητῆς συμβου-
λὰς, ἀπήντησεν ὁ Ρυβαντέλ ἀποτόμως:
ἀφοῦ ἔχεις σχέδια ὠρισμένα, διατί μὲ
προσεκάλεσες.

— Ὅχι, στρατηγέ, δὲν ἔχω σχέδια·
ἐπιθυμῶ μόνον νὰ σώσω τὴν περὶ ἧς πρό-
κειται νεάνιδα.

— Ἀδύνατον, ἐκτὸς ἐὰν θέλῃς ν' ἀ-
πολεσθῆς.

Ὁ Γεράρδος ἠγέρθη φρίσσων, εἶτα πάλιν
ἐκάθησεν.

— Ὁ Λουβοᾶ σὲ ἔθεσεν ὑπὸ περιορι-
σμόν, δὲν εἶνε ἀληθές; ἐξηκολούθησεν ὁ
στρατηγός: δύνασαι νὰ παραβῆς τὴν δια-
ταγὴν του;

— Τὰ πάντα προτιμῶ νὰ πράξω, παρὰ
ν' ἀφήσω τὴν Ἀντωνιέτταν εἰς χεῖράς του.

Ὁ Ρυβαντέλ ἠγέρθη.

— Δὲν δυνάμεθα νὰ συνεννοηθῶμεν, εἶ-
πεν. Γηραιὸς στρατιωτικὸς οἷος ἐγὼ δὲν
δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀπειθειαν. Ἡ
εἰνέ τις στρατιώτης ἢ δὲν εἶνε ἀπέναντι
δὲ τῆς διαταγῆς καὶ τοῦ καθήκοντος,
πατήρ, μήτηρ, σύζυγος, τέκνα, δὲν ὑπάρ-
χουσιν, ἢμποροῦν ν' ἀποθάνουν, χωρὶς κἂν
ὁ στρατιώτης νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα πρὸς
τὸ μέρος ὅπου θνήσκουσιν, ἂν ἔχη καθῆ-
κον νὰ κυττάζῃ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

— Ὡ! ἐπιθύρῃσεν ὁ Γεράρδος κατα-
βεβλημένος, λοιπὸν κατὰ τὴν ἰδέαν σᾶς
δὲν πρέπει νὰ πάλλῃ ἡ ἀνθρώπινος καρδιά;

— Ἐνόσω τις εἶνε στρατιώτης, ὅχι
ἡ καρδιά του πρέπει νὰ πάλλῃ διὰ τὰ
τηλεβόλα, διὰ τὰς σάλπιγγας, διὰ τὰς
συμπλοκάς.

— Ἐν ἄλλοις λόγοις, στρατηγέ, μὲ
ἐγκαταλείπετε μὲ καταδικάζετε ν' ἀπο-
θάνω ἐδῶ ἀπὸ λύπην καὶ ἀπὸ ἐντρο-
πὴν.

— Μὴ εἶσαι ὑπερβολικός· ἀποδοκιμάζω
μόνον τὸ νὰ κινηθῆς ἀπὸ τὴν σκηνὴν σου.

— Καλὰ, στρατηγέ μου· θὰ ἔχω εἰς
τὸ ἐξῆς πεποίθησιν μόνον εἰς τὸν Θεὸν
καὶ εἰς τὸν βραχίονά μου.

— Λυποῦμαι πολὺ ὅτι ἦλθα ἐδῶ, ἀ-
πὴντησεν ὁ στρατηγός, μὲ θέσεις εἰς σκλη-
ρὰν δοκιμασίαν.

— Ἡ ὁποία θὰ κάμω νὰ παρέλθῃ
τάχιστα, στρατηγέ, ἀπήντησεν ὁ Γεράρ-
δος προσβληθεὶς ἐκ τῆς εἰλικρινείας ἐκεί-
νης, ἣν ἐν τῇ ἐξάψει του ἐχαρακτήριζεν
ὡς ἀναισθησίαν. Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῆ,
ἀφοῦ δὲν θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε, οὐ-
κτεῖρατέ με.

— Σᾶς οὐκτεῖρω ἀπὸ τοῦδε, ἀγαπητέ
μου.

Καὶ ὁ Ρυβαντέλ προὔχωρσεν ὅπως ἐ-
ξέληθ'· ἀλλ' ἐπανῆλθεν ἐν τῷ ἅμα φιλο-
στόργως.

— Εἶμαι κατὰ εἰκοσι ἔτη πρεσβύτε-
ρός σου, εἶπε, καὶ βλέπω τὰ πράγματα
ἐξ ὑψηλοτέρης ἀπόψεως· παραίτησε τὴν
ἐρωμένην σου· αὐτὸ σὲ συμβουλεύω ὡς
φίλος.

— Κατὰ τὰς ἰδικὰς μου ἰδέας, στρα-
τηγέ, αὐτὸ θὰ ἦτο ἀνανδρία.

— Σιωπῶ, ἔπειτα ἀπὸ αὐτὴν τὴν λέ-
ξιν, εἶπε μετὰ ζωηρότητος ὁ Ρυβαντέλ·
δι' αὐτῆς μοῦ κλείεις τὸ στόμα. Δὲν μοῦ
μένει ἄλλο παρὰ νὰ σοῦ εὐχηθῶ ὅσῳ τὸ
δυνατὸν ἐλαφροτέραν δυστυχίαν. Χαῖρε!
'Ἄλλ' ἐπανῆλθε καὶ αἴθεις.

— Πῶς! εἶπεν, ὁ ἄββας δὲν σ' ἐκα-
τήχησε, δὲν σ' ἐδίδαξεν ὅτι πρέπει νὰ
λησμονῆς τὰς ὕβρεις;

— Ὡ, στρατηγέ, μὴ μὲ περιπαίζετε!
Θὰ ἐλησμονεῖτε σεῖς, σᾶς ἐρωτῶ, ἂν ὁ
Λουβοᾶ σᾶς ἔκαμνε νὰ ὑποφέρετε αὐτά,
τὰ ὅποια μὲ κάμνει νὰ ὑποφέρω; Θὰ ἐ-
ξεδικεῖσθε· σᾶς γνωρίζω. Θὰ ἐκδικηθῶ λοι-

πὸν κ' ἐγὼ ὅπως γνωρίζω. Μὴ ἀπαιτῆτε νὰ εἶμαι καλλίτερός σας.

— Χαῖρε! εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Ρυθαντέλ, σὲ ἀποχαιρετῶ ἐκ καρδίας· χαῖρε!

Ὁ Γεράρδος προσέκλινεν εὐσεβάστως, ὡσεὶ ἐνώπιον ἀρχηγοῦ καὶ παρεμέρισε τὸ παραπέτασμα τῆς εἰσόδου τῆς σκηνῆς διὰ νὰ ἐξέλθῃ ὁ στρατηγός, ὅστις ἀπῆλθε μετὰ σπουδῆς ὡς νὰ ἐξήρχετο ἐκ βαράθρου. Ὁ Ἰασπίνος εἰσῆλθε τότε καὶ ἐμάντευσε τὰ συμβαίνοντα ἐκ τῆς τεθλιμμένης φυσιογνωμίας τοῦ μαθητοῦ του.

— Φίλε μου, εἶπεν αὐτῷ ὁ Γεράρδος, ἰδοὺ ὅτι εἶμαι μόνος εἰς τὸν κόσμον, καθὼς σοῦ προανήγγειλα. Δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς σωτηρίας! Ἐξάνισταμαι κατὰ πάντων τῶν ἀνθρωπίνων νόμων! Δὲν ἔχω ἄλλον παρὰ σέ, ἕνα γέροντα ἀδύνατον, ἐνῶ μού χρειάζονται σύντροφοι ὀπλισμένοι διὰ πυρός καὶ σιδήρου. Ἰασπίνε, οὐδέποτε ἠσθάνθην ἐμαυτὸν ἀνδριότερον καὶ ἰσχυρότερον. Ὅχι, δὲν θ' ἀφήσω τὴν ἐρωμένην μου, εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ Λουβοῦ! Ὅχι, δὲν θὰ κύψω ἐπὶ πλέον ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς παρανομίας καὶ νὰ γείνω συνένοχος νέου ἐγκλήματος! Ἄν ἐτιμωρούμην διὰ τι σφάλμα ὡς στρατιώτης, ἂν ἐτιμωρούμην ἀδίκως, ἔστω, θὰ ὑφιστάμην ἀγογγύστως τὴν ποινὴν μου· ἀλλὰ νὰ μείνω ἐδῶ κλεισμένος ὅπως ἡ ἀπραξία μου χρησιμεύσῃ εἰς τὰ σχέδια τοῦ Λουβοῦ, αὐτὸ δὲν τὸ παραδέχομαι· τὸ δικαίόν μου εἶνε ἰσχυρότερον τοῦ καθήκοντος. Θὰ σώσω τὴν Ἀντωνιέτταν καὶ ἔπειτα ἄς ἀποθάνω, ἂν πρέπη· αὐτὴ ὅμως οὐδέποτε θ' ἀνήκῃ εἰς ἐκεῖνον τὸν ἄθλιον! Ἐμπρός! διατὶ ν' ἀπελπίζωμαι, διότι δὲν ἔχω συμβοηθούς τοὺς ἀνθρώπους; Ὑπάρχει Θεὸς εἰς τοὺς οὐρανοὺς!... Σὺ μ' ἐδίδαξες νὰ τὸν πιστεύω· δὲν εἶνε ἀληθές, Ἰασπίνε;

Ὁ ἄββας μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης ἀπήντησεν:

— Βοήθησε ὅμως καὶ σὺ τὸν Θεόν, φίλτατε κόμη· μὴ ἀποτρέψῃς τὴν προστασίαν του διὰ τῆς ὀρηκτικῆς ἀπερισκεψίας σου. Ἐπιθυμεῖς νὰ σώσῃς τὴν Ἀντωνιέτταν εἶπες. Τίτιν τρόπο;

— Πηγαίνω εἰς τὸ μοναστήριον.

— Εἶνε κλεισμένον.

— Ὑπάρχουν τείχη.

— Φυλάσσονται.

— Ἡ Ἀντωνιέττα θὰ μὲ βοηθήσῃ.

— Ἀλλὰ πρέπει τοῦλάχιστον πρότερον νὰ τὴν εἰδοποιήσῃς· αὐτὴ ἀγνοεῖ τὰ πάντα.

— Νὰ τὴν εἰδοποιήσω, Ἰασπίνε;... Ὁ καιρὸς περνᾷ καὶ τὸν ἐξοδεύομεν ἀδικα.

— Οἰκονόμησε τὰ πράγματα· ἂν προειδοποιήσῃς τὴν νεάνίδα, αὐτὴ θὰ εὕρῃ μέσον νὰ μείνῃ εἰς Ἅγιον Γισλανὸν ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας ἀκόμη.

— Παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ Λουβοῦ;

— Παρὰ τὴν θέλησιν ὄλων. Ἡ γυνὴ δύναται νὰ πράξῃ ὅ,τι θέλει. Κέρδησε ὀκτῶ ἡμέρας, σοῦ λέγω!

— Ποτὲ δὲν θὰ τὸ κατορθώσω.

— Ἡ νέα θὰ σὲ βοηθήσῃ· γράψε τῆς,

ἐγὼ ἀναδέχομαι νὰ κάμω νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστολήν σου.

— Πότε;

— Αὔριον, ὅταν ἐξυπνήσῃ Ἰσως καὶ πρότερον.

— Δὲν θὰ εἶπω εἰς τὴν ἐπιστολήν μου οὐδὲ τὸ ἑκατοστὸν ἐξ ὅσων ἔχω νὰ εἶπω.

— Πέντε γραμμαὶ ἀρκοῦν.

— ὦ, Ἰασπίνε! ὑπαγόρευσέ τας σύ, ἀφοῦ εἶσαι τόσον ἐπιτήδειος.

— Εὐκολώτατα, ἰδοὺ: «Δεσποινίς, ὁ κύριος Λουβοῦ σκοπεύει νὰ σᾶς ἀποσύρῃ ἐκ τοῦ Ἅγιου Γισλανοῦ· πρέπει νὰ σᾶς ὀμιλήσω. Αὔριον τὴν ἐσπέραν, τὴν ὀγδόην ὥραν, νὰ εἰσθε πλησίον τοῦ πυργίσκου τοῦ Ἀπομονωτηρίου. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ μὴ ἀφήσετε νὰ σᾶς ἀποσύρῳσιν ἐκ τοῦ Ἅγιου Γισλανοῦ πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν καὶ θὰ σωθῆτε.» Αὐτὸ ἀρκεῖ.

— Καὶ τί θὰ ἐπιτύχωμεν μὲ τοῦτο; ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος μετ' ἀνυπομονησίας.

— Θὰ ἐπιτύχωμεν νὰ μὴ ἐπέλθῃ μετὰ σπουδῆς, ἐκεῖνο τὸ ὑποῖον ἢ σπουδὴ ματαιώνη· ἄλλως τε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰασπίνος, προσπάθησε νὰ κάμῃς διαφορετικὰ σὲ προκαλῶ.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπεν ὁ Γεράρδος· τὸ πνεῦμά μου εἶνε τεταραγμένον.

— Γράψε λοιπόν, εἶπε διακόπτων αὐτὸν ὁ Ἰασπίνος.

— Καὶ ἂν ἐντὸς τῆς αὔριον ἢ Ἀντωνιέττα ἀπαχθῇ;

— Ἀφοῦ πρότερον τὴν εἰδοποιήσῃς; Ἀδύνατον.

— Γράφω.

Ὁ Ἰασπίνος ἤρπασε τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἔγραψεν ὁ Γεράρδος, ἀφοῦ τὴν ἀνέγνωσεν ἐκ νέου.

— Καὶ τώρα, εἶπεν, οὔτε βῆμα, οὔτε κίνημα νὰ μὴ κάμῃς πρὸ τῆς ἐσπέρας τῆς αὔριον. Μοῦ τὸ ὀρκίζεσαι;

— Καὶ σὺ μοῦ ἐγγυᾶσαι ὅτι αὔριον τὴν ἐσπέραν θὰ εἶνε ἀκόμη ἢ Ἀντωνιέττα εἰς Ἅγιον Γισλανόν;

— Σοῦ ἐγγυᾶμαι ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῆς ψυχῆς μου· ἄλλως σημαίνει ὅτι δὲν σὲ ἀγαπᾷ.

Ὁ ἄββας ἔκρυψε τὴν ἐπιστολήν εἰς τὰ ἐνδύματά του καὶ ἔσφιγγεν αὐτὰ διὰ τῆς ζώνης.

— Ἐπὶ τέλους; ἠρώτησε πάλιν ὁ Γεράρδος, ποίαν ἐλπίδα ἔχεις; πρὸ πάντων δὲ ποῖος εἶνε ὁ σκοπός σου; διότι εἰς τοιοῦτο σημεῖον ἔχω καταστήσει, ὥστε οὐδὲν ἐνοῶ, ἔχω ἀνάγκην νὰ μοῦ ποδογήθῃσιν τὴν σάψιν.

— Νὰ σὲ ποδηγήθῃ τὸ ἀσθενὲς πνεῦμα τοῦ Ἰασπίνου! εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἄββας μετὰ πρᾶου μειδιήματος· ἔστω! Ἄκουσε λοιπόν τὸ σχέδιόν μου· εἶνε σύντομον καὶ ἀπλοῦν, ἀλλ' εἶνε ἀσφαλές. Ἐως αὔριον δὲν θὰ κινήθῃς, ἐνῶ δὲ ὁ κύριος Λουβοῦ καὶ ὄλοι οἱ κατάσκοποί του σὲ ἐπιτηροῦν, αὔριον τὴν ἐσπέραν θὰ λάβῃς μετὰ τῆς νεάνιδος συνέντευξιν, διαρκούσης τῆς ὁποίας, μὲ τὴν φαντασίαν σου, ἦν θ' ἀνακτῆσῃς, μὲ τὴν χρηστότητά σου, ἦν δὲν ἀπώλεσας, θὰ ὀδηγήσῃς τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ ὡς πρὸς τὰ μέσα δι' ὧν

δύναται ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐξ Ἅγιου Γισλανοῦ ἀναχώρησίν της καὶ τὰ μέσα δι' ὧν θὰ δυνηθῇ νὰ σοῦ καταστήσῃ γνωστὸν, ἂν τὴν ἀπαγάγωσι, τὸ μέρος ὅπου εὕρεται. Ἐνῶ θὰ τρέχωσι νὰ σὲ συλλάβωσιν εἰς Ἅγιον Γισλανόν, θὰ ἐπανέλθῃς ἐδῶ εἰς τὴν σκηνὴν μου, ἀποπλανῶν καὶ μυκτηρίζων τὸν ἀντίπαλόν σου. Ἡ πόλις ἐν τῷ μεταξύ θὰ ἀλωθῇ· ὁ περιορισμός σου θ' ἀρθῇ ἔνεκα τῆς νίκης· θὰ συναντήσῃς τὴν νεάνίδα εἰς Ἅγιον Γισλανόν, ἂν εὕρεται ἀκόμη ἐκεῖ· θὰ παρακολουθήσῃς τὰ ἔγνη της, ἂν δὲν εὕρεται πλέον συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας, τὰς ὁποίας θὰ σοῦ ἔχει διαβιβάσει, τοιοῦτοτρόπως δὲ θὰ κατορθώσωμεν ν' ἀποφύγωμεν τὸ σκάνδαλον τῆς ἀνυποταξίας, δὲν θὰ καταφύγωμεν εἰς καμμίαν προστασίαν καὶ δὲν θὰ χάσωμεν τίποτε, ἂν δὲν κερδήσωμεν καὶ τίποτε. Αὐτὸ εἶνε τὸ σχέδιον τοῦ ταπεινοῦ σου φίλου. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν εἶνε πολὺ μεγαλοφυές, ἀλλ' εἶνε ἀσφαλές.

— Ὅλη μου ἡ ἰσχὺς, φίλτατε ἄββας, δὲν εἶνε ἀνταξία τῆς πραότητός σου, τὸ ἀκατάσχετον πάθος μου εἶνε κατώτερον πολὺ τῆς μετριόφρονος φρονήσεώς σου.

— Κατόπιν, μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν, θὰ συγχαρῶμεν ἀλλήλους. Τώρα ἀπέσχου· μὴ μὲ ἀναζητήσῃς ἕως αὔριον. Πιθανὸν νὰ μὴ σὲ ἐπανίδω, ὅπως εἶνε πιθανὸν καὶ νὰ ἐπανέλθω αὔριον τὸ πρωί.

— Δὲν θὰ διατρέξῃς κανένα κίνδυνον, ἐλπίζω!

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἐλπίζω. Δὲν θὰ ἔλεγον αὐτὸ ἂν ἐφόρουσιν στολὴν καὶ ὄχι ῥάσον· ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι ὁ κύριος Λουβοῦ θὰ σεβασθῇ τὴν ιδιότητά μου. Ἐν τούτοις ἔχω πολλοὺς γύρους νὰ κάμω ἕως νὰ φθάσω εἰς Ἅγιον Γισλανόν καὶ διὰ νὰ μὴ κουρασθῶ πρέπει νὰ κοιμηθῶ ὀλίγας ὥρας. Ἀκούω νὰ περιφέρωνται περίξ τῆς σκηνῆς.

Ἀμφότεροι ἐξῆλθον καὶ παρετήρησαν εἰς τὰ περίξ· ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτῶν φάσματά τινα μελανὰ περιπλανώμενα, ἐξηφανίσθησαν ἐν τῷ ἄμα εἰς τὰ σκότη.

— Ὁ Λουβοῦ ἀγρυπνεῖ, εἶπε κρυφίως ὁ Ἰασπίνος. Λοιπὸν αὔριον εἶτε μὲ ἰδῆς, εἶτε ὄχι, ἀφοῦ σημάνη ἡ ὀγδόη ὥρα, παρυσιαίου ἔμπροσθεν τοῦ ὑδραγωγείου, πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Ἅγιου Γισλανοῦ, σχεδὸν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου. Θὰ σὲ εἰσάξουν εἰς τὸν κήπον· θὰ σὲ ὀδηγήσουν πλησίον τοῦ πυργίσκου τοῦ Ἀπομονωτηρίου· εἶνε τὸ πλέον ἔρημον μέρος τοῦ κήπου.

— Ποῖος θὰ εἶνε ὁ ὀδηγός μου;

— Κανὲν ἄλλο ἄτομον Ἰσως· ἀλλὰ τί σὲ μέλει; ἀρκεῖ νὰ φθάσῃ.

— Ἰασπίνε, μόνε μου φίλε, μόνη μου ἐλπίς!...

Ὁ Ἰασπίνος ἔδειξε πρὸς αὐτὸν τὸν ἀστερόεντα οὐρανόν· ἔπειτα, μετὰ βραχείαν σιγὴν·

— Ὁραῖος καιρὸς διὰ νὰ κοιμηθῇ κανεῖς, φίλτατέ μου κόμη, εἶπε μετὰ φωνῆς εὐκρινούς· πηγαίνω· χαῖρε!

Καὶ τῷ ὄντι, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σκηνὴν του ἐπιδεικτικῶς, ἀφοῦ ἀνῆψεν ὅσας καὶ ἂν εἶχε λυχνίας καὶ κηρία, ὡς νὰ ἔ-

μελλεν ἢ νύξ νὰ διαρκέσῃ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας.

ΜΗ

ΤΟ ΥΔΡΑΓΩΓΕΙΟΝ

Τὴν ἐπικύριον, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, ἐπειδὴ ὁ Γεράρδος κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του εἶχε μείνῃ ἡσυχος — ἡσυχος κατ' ἐπιφάνειαν, διότι ἡ καρδιά του οὐδέποτε ἄλλοτε ἠσθάνθη σφοδρότερους παλμούς — τὴν τετάρτην ὥραν, λέγομεν, ὁ Ἰασπίνος εἰσῆλθε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ μαθητοῦ του.

— Κύτταξε ἐν μὲ ἀκολουθοῦν, εἶπε καταπίπτων ἐπὶ μιᾶς ἔδρας, δύο ἄνδρες· ὁ εἰς φέροι κυανὴν ἐνδυμασίαν, ὁ δὲ ἄλλος ἕνα μανδύαν κιτρινοφαιον.

— Τοὺς βλέπω ὅπου ἐσταμάτησαν πλησίον εἰς τὸ περιχράκαωμα, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος.

— Βλέπουν πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Βλέπουν μὲ μάτις ὀλάνοικτα!.. ἄ, καυμένε Ἰασπίνε!.. οἱ ἄθλιοι..

— Μπα!.. αὐτοὶ κερδίζουν τὸ ψωμί τους μὲ αὐτὸ τὸ ἔργον· τὸ ἀληθές εἶνε ὅμως ὅτι τοὺς ἔκαμα καὶ ἐκοπίασαν σήμερον ἕως νὰ τὸ κερδήσουν, τρέχω ἀπὸ τὰς ἑξ ὥρας τὸ πρωί.

— Καὶ ἡ ἐπιστολή μου;

— Ἐδόθη.

— Καὶ ἡ συνέντευξις;

— Εἰς τὸν πυργίσκον τοῦ Ἀπομονωτηρίου.

— Καὶ ἡ Ἀντωνιέττα;

— Εἶνε ἀσθενής εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε δὲν ἠδυνήθη σήμερον ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ μοναστηρίου, ὅπως ὁ κύριος Λουβοᾶ τὴν παρεκάλει.

— Ἀγαπητὲ Ἰασπίνε!.. καὶ οἱ κατάσκοποι δὲν εἶδαν τίποτε;

— ὦ! οἱ κατάσκοποι πρέπει νὰ εἶδον μόνον ὅ,τι ἔκαμα ἕως εἰς τὰ τεῖχη τοῦ μοναστηρίου· ἐκεῖ ἐσταμάτησεν ἡ ἔρευνά των. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐγὼ μὲν ἠδυνάμην νὰ τοὺς ἐμποδίσω ἀπὸ τοῦ νὰ μὲ παρακολουθήσουν, αὐτοὶ δὲ δὲν ἠδύναντο νὰ μ' ἐμποδίσουν νὰ παραδώσω τὴν ἐπιστολήν, κρηγοροῦμαι, διότι μὲ κατασκόπευσαν.

— Ἀναπαύσου, φίλτατε ἀββα· εἶσαι ὄλως ἰδρωμένος, τρέμεις... εἶσαι ὠχρός!

Ὁ Ἰασπίνος διηγήθη πῶς ἐξῆλθε τὴν πρωίαν πεζός, πῶς ἵππευσεν εἰς τὸ στρατηγεῖον τοῦ βασιλέως, ἔπειτα πάλιν πῶς πεζός ἀνεχώρησε διὰ τὰ ἔλη. Ἐκεῖ ἔλαβεν ἄλλον ἵππον, τὸν ὅποιον τοῦ ἐχορήγησεν ὁ φίλος του, ὁ παιδαγωγὸς τοῦ σηματοφόρου, διὰ τοῦ ἵππου δὲ αὐτοῦ, περιφερόμενος εἰς τὴν πεδιάδα, ἔφθασεν εἰς Ἅγιον Γισλανόν, ἀφ' οὗ ἠνάγκασε τοὺς κατασκόπους νὰ βυθισθῶσι μέχρις ὀσφύος εἰς τὸ ὕδωρ.

— Τὴν δὲ ἐπιστροφήν μου, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀββᾶς, ἐξετέλεσα ἐξελθὼν διὰ θύρας ἀντιθέτου ἐκείνης, δι' ἧς εἰσῆλθον, εἰς τρόπον ὥστε οἱ ἰχνηλάται τοῦ κυρίου Λουβοᾶ ἀπεπλανήθησαν καὶ μὲ ἔχασαν.

Μόνον ὅταν ἔφθασα, εἰς τὸ στρατόπεδον εἶδα δύο ἐξ αὐτῶν τὸν κυανὸν καὶ τὸν κίτρινον, οἱ ὅποιοι μὲ ἠκολούθησαν· ἀλλ' ἐγὼ τοὺς ἐπέρασα εἰς τὸν δρόμον· εἶμαι ὅμως νηστικός ἀπὸ χθές.

Ὁ Γεράρδος παρέθηκεν εἰς τὸν ἀγαθὸν ἀββᾶν τὸ πρόγευμά του καὶ τὸ γεῦμα, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἐπίσης δὲν εἶχεν ἐγγίσει. Εὐρίσκοντο ἤδη πρὸ ἡμισείας ὥρας κεκλεισμένοι ἐν τῇ σκηνῇ, ὅτε ἀγνωστός τις, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἐξῆτει πληροφορίαν τινα ἐπλησίασε καὶ συνωμίζει μὲ τὸν σκοπὸν, πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς σκηνῆς.

— Ἄ, ἄ! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος· οἱ κύριοι αὐτοὶ ὑπέβαλον ἤδη τὴν ἔκθεσίν των καὶ ὁ κύριος Λουβοᾶ θέλει νὰ μάθῃ ἂν εἶσαι ἐδῶ. Παρουσιάσου.

— Ὅχι, ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος, διότι ἂν μὲ ἰδοῦν τῶρα, βραδύτερον δὲν θὰ μὲ ἰδοῦν, καὶ τί θὰ εἰποῦν τότε;

— Ἄκουσε· ἐπιμένουν νὰ σοῦ ὀμιλήσουν.

— Ἄφησέ τους νὰ ἐπιμένουν. Δὲν εἶνε συνήθεια νὰ δέχεται ἐπισκέψεις ὁ διατελῶν ὑπὸ περιορισμὸν ἀξιοματικός. Ἐξέλθε διὰ νὰ τοὺς τὸ εἴπῃς αὐτό, σὲ παρακαλῶ.

— Ἐχεις δίκαιον.

— Ὁ Ἰασπίνος ἐξῆλθεν ὡς νὰ προὔκλει τὴν περιέργειάν του ὁ θόρυβος τῆς συνομιλίας. Εἶδε τὸν φέροντα τὸ κίτρινον ἐνδυμα κατάσκοπον, ὅστις προσεποιεῖτο ὅτι ἦτο δῆθεν προμηθευτὴς σειρητιῶν διὰ τοὺς ἄνδρας τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ καὶ εἶχε χρεῖαν νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὸν ὑπολοχγόν.

Ὁ Ἰασπίνος τὸν ἀπέπεμψεν εὐγενῶς ἀποστέλλων αὐτὸν πρὸς τὸν κύριον Ρυβαντέλ· δὲν ἠδυνήθη δὲ νὰ καταστείλῃ τὸν γέλωτα βλέπων τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ἀνησυχοῦντα, διότι δὲν εἶδε τὸν κύριον Λαβερνῆ καὶ τρέχοντα μετὰ μεγάλης σπουδῆς διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ ἕνα τῶν συντρόφων του, ὅστις ἐπίσης ἐν πάσῃ ταχύτητι ἔτρεχε διευθυνόμενος πρὸς τὴν σκηνὴν τοῦ Λουβοᾶ.

Ἐνῶ δὲ ὁ Ἰασπίνος ἐγέλα ἀκόμη μετὰ τοῦ Γεράρδου, ἀμφοτέροι δὲ ἐσκέπτοντο νὰ μαντεύσωσι ποῖον μέσον θὰ μετεχειρίζετο ὁ ὑπουργὸς ὅπως βεβαιωθῆ περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Γεράρδου ἐν τῇ σκηνῇ του, ἵππεὺς ἀγγελιαφόρος ἀφίκετο φέρον ἔγγραφον ἐν εἴδει ἐγκυκλίου, ὅπερ ὤφειλον νὰ ὑπογράψωσι πάντες οἱ ἀρχηγοὶ τῶν σωμάτων καὶ οἱ ἀξιοματικοί.

Ὁ Γεράρδος εὗρε τὸ μέσον μετρίως εὐφρέας, ἀλλ' ἠθεώρησε καθήκον του νὰ μὴ ἀρνηθῆ τὴν ὑπογραφὴν του. Ὑπέγραψε λοιπὸν καὶ ἐνεφανίσθη πρὸς τὸν ἱππέα, ὅστις ἀνεχώρησεν ἐν τῷ ἄμα ὅπως κομίσει εἰς τὸν ὑπουργὸν τὴν εὐχάριστον εἰδησίαν.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, γνωρίζουν ὅτι εἶσαι εἰς τὴν σκηνὴν σου· εἶνε βεβαιωμένον· ἰδοὺ ἡ κατάλληλος στιγμή νὰ φύγῃς.

Ἦτο ἡ ἐβδόμη καὶ ἡμίσεια περίπου. Ὁ Γεράρδος διωλίσησεν ἐκτὸς τῆς σκηνῆς μετ' ἄκρας προφυλάξεως διὰ νὰ μὴ παρατηρηθῆ, ἐπωφελοῦμενος πάσης σκιᾶς,

πάσης ἀνωμαλίας τοῦ ἐδάφους, φέρον τὸν μανδύαν τοῦ ἀββᾶ διὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἠθέλε συναντήσῃ τινά. Τοιοῦτοτρόπως ἔφθασεν εἰς τὰ περίξ τοῦ ἔλους, ὅπου ὁ Ἰασπίνος εἶχε παραγγείλει νὰ εἶνε δι' αὐτὸν ἔτοιμος εἰς τῶν ἵππων τοῦ σηματοφόρου.

Τότε ὁ Γεράρδος κεντήσας τὸν ἵππον τοῦ ὤρμησεν εἰς τὴν πεδιάδα. Περιπολία τινὲς ἰδοῦσαι αὐτὸν μακρόθεν, τὸν ἐξέλαβον ὡς ὑπασπιστήν, κομίζοντα διαταγὴν τινα κατεπείγουσαν.

Εἰς οὐλαμὸς Ἐλβετῶν ἠθέλησε νὰ τὸν σταματήσῃ διὰ νὰ εἴπῃ τὸ σύνθημα, ἐπυροβόλησε δὲ κατ' αὐτοῦ μὴ τυχῶν ἀπακνήσεως. Ἄλλ' ὁ Γεράρδος τὰ πάντα ὑπερέβη, τὰ πάντα ἐξεβίασε, τὰ πάντα διέφυγε καὶ ἐσταμάτησε τὸν ἀσθμαίνοντα ἵππον του πρὸ τῶν τευχῶν τοῦ μοναστηρίου, δέκα λεπτὰ πρὸ τῆς ὀγδόης ὥρας.

Ἡ νύξ ἦτο ἔτι ὠραιότερα, ἢ τὴν προτεραιάν, ὠραιότερα διὰ τὸν ποιητὴν καὶ διὰ τὸν ἐραστήν· αὖρα χλιαρὰ καὶ ἐναρμόνιος διήρχετο μετὰ ψιθύρου διὰ τοῦ φυλλώματος τῶν δένδρων καὶ ἐκίνει ἠρέμα ἄνω εἰς τὸ στερέωμα ποκοειδῆ τινα νεφύδρια. Ἐφαίνοντο περιφερόμενα περίξ τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ τ' ἀποσπάσματα τὰ προωρισμένα νὰ φυλάττωσι τὰς γραμμάς.

Τὸ βῆμα τῶν ἵππων ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς χλόης, ἢ κεφαλῇ τῶν σκοπῶν καὶ τινες μεμονωμένοι τῆδε κακεῖσε πυροβολισμοὶ ἀπετέλουν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν βαθεῖαν σιγὴν, ἐν ἣ εὐρίσκετο βεβυθισμένον τὸ ζοφερὸν κτίριον καὶ ὁ εὐρύχωρος κῆπος τῆς μονῆς.

Ὁ Γεράρδος ἐξηκολούθησε βαδίζων παρὰ τὸν τοίχον, καθ' ἣν εἶχε παραγγείλαν, ἔφθασε πρὸ τοῦ ξυλίνου φραγμοῦ, τοῦ ὑψομένου ἐπὶ τοῦ θόλου τοῦ ὑδραγωγείου, οὕτινος τὸ ὕδωρ χρησιμοποιοῦμενον ἕως τότε παρὰ τῆς μονῆς ἐξωδεύετο ἤδη ἀνωφελῶς, καταπίπτων ὡς καταρράκτης ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρους τοῦ τοίχου, εἰς τὴν τάφρον, ὅθεν ἐξεχύνετο ὡς ρυαεὶ εἰς τὴν πεδιάδα.

Ὁ Γεράρδος ἀνεπαύθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς πλησίον τοῦ θορυβώδους ἐκείνου ὕδατος, ἀναμμένων τὸν ἰδηγόν, ὃν ὁ Ἰασπίνος τῶ εἶχεν ὑποσχεθῆ καὶ καρδοκῶν τὴν ἔλευσίν του δι' ἀνησυχῶν βλεμμάτων. Ὁ ἐκ τοῦ ὕδατος κρότος ἠμπόδιζεν αὐτὸν ν' ἀκούσῃ τὸ βῆμα ἢ τὴν φωνήν, καὶ κατηρᾶτο ἐνδομύχως τὴν ὀχληράν τοῦ ὕδατος καὶ ἄδα, ὅτε αἰφνης ὁ κρότος κατέπαυσεν, ἡ ροὴ τοῦ ὕδατος ἠλαττώθη, ἐξηλείφθη ὀλοτελῶς, καὶ μόνον ἐλάχιστον ρεῖθρον ἐσκόρπιζε τὰς ρανίδας του ἐπὶ τῶν στελεχῶν καὶ τῆς χλόης.

Ἡ αἰφνιδία αὕτη σιωπὴ ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Γεράρδον ν' ἀκούσῃ ἐπὶ τοῦ ἄλλου μέρους τῆς ὁδοῦ βῆμα λαθραῖον προχωροῦν εἰς τὴν ἄμμον καὶ εἰδὸς τι θορύβου ὁμοίου πρὸς γρουλλισμόν, δι' οὗ προσεκαλεῖτο.

— Αὐτὸ τὸ νερὸν ὑπῆρξε πολὺ ὑποχρεωτικόν, ἐσυλλογίσθη ὁ Γεράρδος, νὰ σταματήσῃ ἀκριβῶς τὴν κατάλληλον στιγμὴν, διὰ νὰ διέλθῃ τὴν τάφρον, χωρὶς νὰ βραχῶ.

Και διήλθε τῷ ὄντι αὐτὴν ὁ ὀδηγὸς ἦτο εἶδος τι φαντάσματος κατὰ τὸ ἡμισυ μοναχὸς καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ γυνή. Μακρὸς μελανὸς μανδύας, μὲ τὴν κουκούλαν καταβιβασμένην μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, περιέβαλλε τὸ μυστηριώδες ἄτομον, ὅπερ διεκρίνετο ὅτι ἦτο γυνὴ ἐκ τῶν ἐσθῆτων τῆς καὶ γυνὴ δύστροπος ἐκ τοῦ ἀτάκτου καὶ νευρικοῦ βηματομοῦ τῆς καὶ ἐκ τῶν ὑποκώφων γυλλισμῶν τῆς.

Ὁ Γεράρδος, μολοντί κατέβαλεν ἐκ περιεργείας πολλὰς προσπαθείας, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὴν μορφήν τῆς. Ἐπειδὴ δ' ἐπεχείρει νὰ συνάψῃ συνομιλίαν μετ' αὐτῆς διὰ τινων μονοσυλλάβων, ἡ ὀδηγὸς ἀπήνησε δι' ἐνός σουε! λίαν αὐστηροῦ καίτραχέος, ὅπερ ἔθεσε τέρμα εἰς τὸν διάλογον. Ὁ Γεράρδος ἠρκέσθη νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἀξιέραστον αὐτὴν ἀγνωστον, ἦτις, ὡς ὑπέθετεν, ἦτο γραῖα, μετὰ προσοχῆς βαδίζων ἐξόπισθὲν τῆς. Ἐβάδισαν τοιουτοτρόπως ἐπὶ τινα λεπτὰ ὑπὸ τὰ δένδρα, ἐπὶ σκολιοῦ ἐδάφους διαφόρων δενδροστοιχιῶν, διέβησαν πολλὰς γεφύρας ξυλίνας, κειμένας ὑπεράνω τῶν δεξαμενῶν, ἐξ ὧν ἀνέθροσκον ἐντὸς τοῦ σκότους ὑπόλευκος ὕγρα ὀμίχλη. Τέλος τὸ μεμψιμοιρον φάσμα ἐσταμάτησε πλησίον πυργίσκου ἀποκρυπτομένου ὑπὸ κισσῶν καὶ ἀγριαμπέλων ὑπέδειξε, διὰ χειρονομίας ἐσπευσμένης, θύραν ἀψιδωτὴν, καὶ ἐξηφανίσθη γογγύζουσα τὰς λέξεις ταύτας, τὰς μόνας, ἃς ὁ Γεράρδος ἠδυνήθη ν' ἀκούσῃ:

— Ὅποια τιμωρία! . . Ἰησοῦ μου Χριστέ! . . .

Ὁ νέος ἐκπληκτος διὰ τὴν δυσάρεστον ταύτην ἀποστροφήν ὑπόπτεισε πρὸς στιγμὴν τὴν σημασίαν τῆς καὶ ἐφοβήθη μήπως εἰς αὐτὸν ἀπέβλεπεν ἡ τιμωρία. ἦν ἡ γραῖα ἀνήγγελλεν ἄλλὰ δὲν ἔσχε καιρὸν νὰ συλλογισθῇ. Ἡ θύρα ἦτο κατὰ τὸ ἡμισυ ἀνοικτὴ ἡ ἀντανάκλασις τῆς ὀμίχλης ἐφώτιζεν ἀορίστως τὰ περίξ αὐτοῦ ἀντικείμενα, διέκρινε δὲ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς μίαν χεῖρα λευκὴν ἐκτεινομένην πρὸς τὴν ἰδικὴν του, μίαν σκιὰν μειδιῶσαν ἀπὸ τοῦ μέλανος πλαισίου τῆς θύρας, ἐνῶ μία φωνὴ ἡ μελωδικωτάτη, ἐξ ὧν ποτε ἔκουσαν τὴν ἀκοήν του, ἐψιθύριζεν:

— Ὡ Γεράρδε! . . . σὺ εἶσαι;

Ἡ θεὰ τῆς μορφῆς ἐκείνης, ἡ ἐπαφὴ τῆς φρισοῦσης ἐκείνης χειρὸς, ἡ τρυφὴ ἡ διαρκέσασα ἐπὶ ἐν μόνον δευτερόλεπτον, ὅσῳ μία ἀστραπή, ἔκκαμον τὸν Γεράρδον νὰ λησμονήσῃ τὰς ὥρας, τοὺς μῆνας, τὸ ἀτελεύτητον ἔτος τῶν θλίψεων, ἃς εἶχεν ὑποστῆ διὰ τὸν ἔρωτά του!

Ἀνεγνώρισε τὴν ἐπιείκειαν τοῦ Θεοῦ, ὅστις δὲν θέλει νὰ πάσχη ὁ ἀνθρώπος διηνεκῶς ὀδύνας καὶ ἔκλινε τὸ γόνυ ὄχι τὸσον ὅπως ἐκφράσῃ πρὸς τὴν νεάνιδα τὴν λατρείαν του, ἀλλ' ὅπως εὐχαριστήσῃ τὸν Θεόν, ὅστις τοῦ τὴν ἀπέδιδεν.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Πρὸ μηνός, ἐξηκολούθησεν ὁ Μάξιμος, ὅτε ἀκόμη εἶχε τὸ λογικόν του, εἶπε πολλὰ πράγματα εἰς τὴν κόμησσαν. Τὸν ἔβλεπε συχνά, ἐπειδὴ, ὡς γνωρίζετε, τὸν προστατεύει. Τοῦ ὠμίλησε περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, καί, παιδί καθὼς εἶνε, τῆς εἶπεν ὅτι ὁ γραμματεὺς καὶ ἡ κόρη τοῦ διευθυντοῦ ἠγαπῶντο, καὶ ὅτι θὰ ἐνυμφεύοντο ἂν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν ἀνεχώρει ἐσπευσμένως τὸ ἐσπέρας τῆς κλοπῆς. Τῆς εἶπεν ἐπίσης, ὅτι τὸν κατηγόρουν ἀδίκως, καὶ ἡ κόμησσα Γιάλτα ἐπίστευσεν εἰς τοὺς λόγους του.

Καὶ τὸσον ἐπεισθη, ὥστε ἡ ἰδία θὰ συνηγόρει εἰς τὸν θεῖόν μου περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ἂν δὲν ἠσθένει καὶ αὐτὴ σοβαρῶς τὴν ἰδίαν ἡμέραν.

Ἡ κόμησσα ἐκινδύνευσε, ἀλλὰ δὲν ἐλησμόνησεν ὅτι τῆς εἶχεν εἶπει ὁ Γῶγος, καὶ μόλις ἀνέρωσε μ' ἐκάλεσε διὰ νὰ μοῦ πῆ τί γνωρίζει καὶ τί ἀπεφάσισε.

Εἶνε πεπεισμένη ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εὐρίσκεται εἰς Παρισίους, καὶ ὅτι θὰ περιέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του, οἱ ὅποιοι ἔχουν συμφέρον πρὸς τοῦτο, ἀφοῦ πρὸ μηνός δὲν ἔδωκε σημεῖον ζωῆς.

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε παράλογον, ἀνεκράξεν ἡ παιδαγωγός.

— Τοῦλάχιστον δὲν φαίνεται ἀληθές, τὸ βλέπω καὶ γώ. Ἡ κόμησσα ἰσχυρίζεται ἐπίσης, ὅτι ὁ Γῶγος θὰ ζεῦρει ποῦ εἶνε ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ περιπατήσω τὸν Γῶγον ἀνὰ τὴν πόλιν.

— Ὠραῖαν παραγγελίαν σὰς ἔδωκε. Καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν;

— Ἐλπίζει ὅτι θὰ τοῦ ἐπανέλθῃ ἡ μνήμη. Ἐχομεν παραδείγματα τρελῶν, οἱ ὅποιοι ἀπέκτησαν τὸ λογικόν των, ἰδόντες ἀντικείμενα ἀναμνησκόντα τὸ παρελθόν.

— Εἰς τὰ μυθιστορήματα μόνον.

— Δὲν ἀρνοῦμαι, ὅτι ἡ κόμησσα εἶνε πολὺ ρομαντικὴ. Δὲν ἐμποροῦσα ὅμως καὶ νὰ τῆς ἀρνηθῶ τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐζήτει, καὶ ἐπῆγα νὰ πάρω τὸν Γῶγον ἀπὸ τῆς μάμμης του.

Καὶ σὰς βεβαίω, ὅτι δὲν μετενόησα διόλου. Ἀπὸ τῆς ὥρας ποῦ εἶμαι μὲ τὸν Γῶγον, μοῦ εἶπε πράγματα πολὺ περιέργα. Τώρα δὲ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἂν ἐπανήρχετο ἡ μνήμη του, θὰ διεφώτιζε τὰ πάντα.

— Μὰ διατί δὲν τὰ ὠμολόγησε τὴν ἐπαύριον τῆς κλοπῆς;

— Ἴσως διότι τότε εἶχε συμφέρον νὰ σιωπήσῃ. . . καὶ ἴσως διότι δὲν ἐγνωρίζεν ὅτι κατηγόρειτο ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— Νομίζει λοιπόν, ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν εἶν' ἐνοχος; ἠρώτησε διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης ἡ δεσποινὴς Δορζέρ.

— Τώρα τίποτε δὲν νομίζει, ἀλλὰ τότε ὠμολόγησεν εἰς τὴν κυρίαν Γιάλτα ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἦτο ἀθῶος. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ κόμησσα ἐπιμένει νὰ σὲ ἴδῃ.

— Ὅ,τι εἶχα νὰ πῶ τὸ εἶπα. Μ' ἐρωτήσατε τίνες ἦσαν οἱ σκοποὶ τῆς κόμησσης. Μοῦ ἐφάνετο ὅτι δὲν ἔκαμα καλὰ νὰ τοὺς κρύπτω. Τώρα τοὺς ζεῦρετε, ἔμπορεῖτε νὰ ἀποφασίσετε περὶ τοῦ συμφορητέρου. Δὲν σὰς ἀναγκάζω οὔτε νὰ δεχθῆτε τὴν κυρίαν αὐτὴν, οὔτε ν' ἀρνηθῆτε νὰ συνάψετε σχέσεις.

— Ἡ ὁδὸς εἶνε χαραγμένη, ἀπεκρίθη ἡ παιδαγωγός. Ὁ κύριος Δορζέρ ἀπεφάσισε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν εἰς τὴν κόμησσαν σὰς.

— Ὁ θεὸς μου εἶνε κύριος νὰ κάμῃ ὅπως θέλει.

— Ἄλλὰ σὺ, Μάξιμε, ἐψιθύρισε ἡ νεάνις, ἡ πόως . . .

— Ὡ! ἐγὼ ζεῦρω, τί θὰ κάμω. Θὰ φέρω εἰς πέρας ὅ,τι ἤρχισα, καὶ τότε μόνον θ' ἀφήσω τὸν Γῶγον, ὅταν θὰ μοῦ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα.

Πρέπει νὰ γίνῃ φῶς. Ἐνδιαφερόμεθα ὅλοι νὰ μάθωμεν τὴν ἀλήθειαν. Εἰδοποίησα τὸν Βινιερὸν καὶ δὲν εὐρίσκει κακὴν τὴν ἐπιχειρήσιν μου. Τὰ λοιπὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρουσι.

— Κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Μαρτινὸν δυσηρεστημένη καὶ πως, ἂν ὁ θεὸς σὰς ἐμάνθανε ὅλ' αὐτά, δὲν θὰ σὰς ἐχρεώσται διόλου ὑποχρέωσιν, διότι τὸν ταράσσετε μὲ τὰ ἀσύνητά σὰς αὐτὰ σχέδια.

— Ἀγαπητὴ κυρία, λυποῦμαι δι' αὐτό, ἀλλ' ἡ ἀπόφασίς μου ἐλήφθη, καὶ δὲν πιστεύω ὅτι θὰ ἔχω τύψεις συνειδήτος. Ἡ Ἀλίχη δὲν θὰ δῇ τὴν κόμησσαν, ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ τὴν βλέπω. Ἴσως ἔχομεν δίκαιον καὶ οἱ δύο.

Βραδυάζει καὶ ὑπεσθέτην εἰς τὴν κυρίαν Πιριάκ νὰ ἐπιστρέψω μὲ τὸν Γῶγον προτοῦ νυκτώσῃ. Ἐπιτρέψατέ μου λοιπὸν νὰ πηγαίνω.

Καὶ ἀφοῦ ἐχαιρέτησε τὴν παιδαγωγὸν καὶ ἔθλιψε τὴν χεῖρα τῆς ἐξαδέλφης του. Ἐσπευσεν ὁ Μάξιμος νὰ συναντήσῃ τὸ παιδίον.

Καὶ ἐνῶ, συνδιαλεγόμενοι περιεπάτου, εἶχον φθάσῃ κατὰ τὴν ὁδὸν Κουρσέλ ὅπου αὐτὴ διασταυροῦται πρὸς τὴν ὁδὸν Μονσῶ, βήματά τινα μακρὰν τῆς ὁδοῦ Λισσαβῶνος.

Πέντε λεπτὰ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ ἐστράφη καὶ εἶδε τὴν Ἀλίχην στηριζομένην εἰς τὸν βραχίονα τῆς παιδαγωγοῦ καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι ἔκλαιεν.

— Ταλαίπωρος Ἀλίχη! ἐψιθύρισε ὁ Μάξιμος. Τὴν ἐλύπησα πάρα πολὺ μὲ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ παρελθόντος. Δὲν ἐμποροῦσα ὅμως νὰ κάμω ἀλλῶς. Ὑπάρχουν περιστάσεις, καθ' ἃς ἡ ἀπόλυτος εἰλικρίνεια εἶνε ἀναγκαῖα.

Ἐπειτα μὲ ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃ ὁ θεὸς μου, ἡ κόμησσα θὰ εὕρῃ τρόπον νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς θυγατρὸς του.

Καλλίτερα νὰ ἦνε εἰδοποιημένη ἡ ἐξαδέλφη μου. Τῆς εἶπα ἀκριβῶς τὴν ἀλή-

θειαν καὶ ἔξυρει πῶς νὰ σταθμίση τὰ πράγματα.

Καὶ τὸρα ποῦ εἶμαι ἡσυχος ἀπὸ 'κεῖ ἄς 'δῶ τί κάνει ὁ Γῶγος.

Πιστεύω πῶς σήμερα δὲν θὰ κατορθώσω νὰ μάθω τί περισσότερο, ἀλλὰ δὲν ἔχασα τὸν καιρόν μου, καὶ αὐριοῦν θὰ κάμω πολὺ ἐνδιαφέρονταν ἀναφορὰν εἰς τὴν κόμησσαν.

Διὰ νὰ φθάσωσιν εἰν τὴν ὁδὸν Καρδινὲ διὰ τοῦ συντομωτέρου δρόμου, ἔπρεπε νὰ διέλθωσι διὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ μπουλιῶν, τὸ ὅποῖον δὲν ἀπείχε πολὺ ἀπὸ τὸ μέρος, εἰς τὸ ὅποῖον ἐχωρίσθησαν ὁ Μάξιμος καὶ ἡ ἐξαδέλφη του.

Ὁ Γῶγος σπεύδων καὶ αὐτὸς νὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὸν οἶκόν του, ἔλαβε τὴν βραχυτέραν ὁδόν, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας ἐφαίνοντο δένδρα τινα πεφυτευμένα.

— Λοιπόν, μικρέ, ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος, εὐχαριστήτης σήμερα ;

— Ναί, ἐψιθύρισε τὸ παιδίον. Τί ὠραία ποῦ εἶνε ν' ἀναπνέη κανεὶς ἔτσι ἐλευθερα. Ὅσον σπῖτι μας ἐκεῖ κάτω εἶνε τόσῳ σκοτεινά, ὥστε ἡ μάμμη ἀνάβει τὸ φῶς της ἀπὸ τὰς τρεῖς.

— Αὐριοῦν, θὰ ἔλθω νὰ σὲ πάρω νὰ κάνωμε περίπαιτο ἀπὸ ἓν ἄλλο μέρος καὶ τότε ἔμπορεῖ νὰ 'δῆς καὶ τὴν κόμησσαν.

— Ποιὰ κόμησσαν.

— Ἐκεῖνη ποῦ ἔχει ἓνα ὠραῖο σπῖτι εἰς τὴν λεωφόρον Φρεϊδλανδ.

— Ἄ ! νὰ τὴν Ναδέγια.

— Πῶς ! τὴν Ναδέγια ! θέλεις νὰ 'πῆς τὴν κυρία Γιάλτα.

— Ἡ μάμμη μου τὴν λέει πάντοτε Ναδέγια. Ἐρωτήσατέ την.

Ὁ Μάξιμος ἀπὸ ἐκπλήξεως περιέπιπεν εἰς ἐκπληξιν. Δὲν ἐγνώριζεν αὐτὸς τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα τῆς κομησσης, διότι ποτὲ δὲν ἠρώτησε περὶ τούτου τὸν ἰατρόν, καὶ δὲν ἐπερίμενε νὰ τὸ ἀκούσῃ προφερόμενον παρὰ τοῦ Γῶγου. Ἐτι δὲ ὀλιγότερον νὰ μάθῃ ὅτι ἡ χήρα Πυριάκ τοσοῦτον οἰκειῶς ἐσέρετο πρὸς τὴν κόμησσαν.

Καὶ ἐσκέπετο νὰ γνωστοποιήσῃ καὶ τοῦτο εἰς τὴν κυρίαν Γιάλτα.

Ἡ ἀλήθεια ἐξέρχεται τῶν χειλέων τῶν παιδιῶν, ὅταν πρὸ πάντων τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουσι κανὲν συμφέρον νὰ ψευθῶσιν.

— Γιὰ 'δῆτε, ἀνέκραξεν ὁ Γῶγος, ἐφθάσαμεν εἰς ἓνα δρόμο ποῦ ἔχω παίξει τόσαις φοραῖς. Γιὰ 'δῆτε ἐκεῖνο τὸ πεζοδρόμιον, ἔμπρὸς σ' 'κεῖνο τὸ μεγάλο σπῖτι ἄραρεϊ κανεὶς πῶς τὸ ἔκαμαν ἐξεπίτηδες γιὰ νὰ κατακλυοῦν οἱ βόλοι. Ἐπαίξα δύο ὥραις τὴν ἡμέρα ποῦ ἔπαθα ἐκεῖνη τὴν συμφορὰ.

— Ἀλήθεια ! γνωρίζεις τὸ μέρος ;

— Πολὺ καλὰ μάλιστα. Καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἦτανε χθὲς ἀκόμη, γιὰτί δά, ἄραρεϊ πῶς εἶμαι ὅστιν ἴδια θέσι. Δὲν εἶχα πάγει ὅστ' ἔγραφε τὸ πρωί, καὶ ἔλεγα νὰ μὴ πάγω καὶ τὸ βράδυ γιὰ νὰ θαρροῦν πῶς ἤμουν ἄρρωστος.

— Δὲν ἐκάθησες ὅμως ὄλην τὴν ἡμέρα ἐδῶ, εἶπεν ὁ Μάξιμος, μὴ παραμελῶν οὐδένα τρόπον δυνάμενον νὰ τὸν πληροφορήσῃ.

— Ὅχι... ἐπῆγα καὶ εἰς τὰ ὄχυρῶ-

ματὰ κατὰ τὴν Ἀζήρ... καὶ ὅμως μοῦ φαίνεται πῶς ἐγύρισα πάλιν ἐδῶ. Δὲν ἔξυρω ὅμως γιὰτί.

— Προσπάθησε νὰ ἄθυμῆθης.

— Σταθῆτε νὰ 'δῶ ἴλιγο τὸ σπῖτι.

— Διάβολε ! εἶνε ἓνα πολὺ ὠραῖο μέγαρον. Μὲ εἰσοδὸν καὶ αὐτὴν μεγάλην, θὰ ἔχει δὲ καὶ κῆπο ἀπὸ πίσω.

— Κῆπο ! ἐπανέλαβεν ὁ Γῶγος χαμηλόνων τὴν κεφαλὴν, ἵνα συνάψῃ τὰς ἰδέας του.

— Καὶ ὁ κῆπος αὐτὸς θὰ ἐκτείνεται πρὸς τὸ πάρκ Μονσῶ.

— Κῆπο μὲ τοίχους γύρω - γύρω.

— Βέβαια. Ἄν θὲς μάλιστα ἔμποροῦμε νὰ κάνομε τὸν γύρον, ἀφοῦ εἶνε εἰς τὴν γωνίαν τοῦ μπουλιῶν. Ἐρεῖς τίνος εἶνε ;

— Ὅχι... καὶ ὅμως μοῦ φαίνεται πῶς ἐμβῆκα μέσα.

— Ὅθ πληροφωρηθῶ, ἐσκέφθη ὁ Μάξιμος, τοῦ ὁποίου ἡ περιέργεια ἤρχισε νὰ ἐξεγείρεται. Τὸ μέγαρον αὐτὸ φαίνεται κατωκνημένον, ἂν καὶ εἶνε ἀκόμη νεόκτιστον.

Καὶ γιὰτί ἐμβῆκες ἐκεῖ μέσα ; ἠρώτησε μεγαλοφώνως. Ἐπῆγες κανένα γράμμα ἀπὸ τὸ γραφεῖον ἴσως ;

— Ὅχι. Ὅχι, εἶμαι βέβαιος. Ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν δὲν εἶχα πατήσει τὸ πόδι μου εἰς τὴν ὁδὸν Σουρξίνης.

— Πᾶμε νὰ 'δοῦμε τὴν ἄλλην πλευρὰν, καὶ προσπάθησε νὰ ἐνθυμηθῆς.

Ὁ Μάξιμος ἔλαβε τὸν Γῶγον ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ.

— Νὰ τὸ μπουλιῶν Κουρσὲλ ποῦ σ' εὐρήκαν χάμω, εἶπε δεικνύων τὸ μέρος.

Μόλις τὸ παιδίον διήλθε τὴν γωνίαν, ἡ ὁποία ἔφερε τὸ πινακίδιον καὶ ἡ μορφὴ του ἐφωτίσθη, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμψαν καὶ ἀνέκραξεν.

— Ἐδῶ εἶνε ! Ἐθυμῆθηκα τὴν θέσιν, ἄς προχωρήσωμεν. Ὅθ σὰς τὴν δεῖξω.

Καὶ ἔσυρε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Μάξιμον σπεύδοντα νὰ τὸν ἀκολουθῆ.

Ἀφοῦ διέτρεξαν βήματι ταχεῖ περὶ τὰ εἴκοσι μέτρα, ὁ Γῶγος ἔστη.

— Βλέπετε αὐτὸν τὸν τοῖχον ; εἶπεν, ἀπὸ 'κεῖ ἐπάνω ἔπεσα.

— Εἶσαι βέβαιος ;

— Βεβαιότατος. Μὰ σταθῆτε... νὰ καὶ κομμάτια ἀσβέστη ποῦ ἔξεκολλῆσαν ἄμα ἔπεσα, ἡ κεφαλὴ μου ἐκτύπησε σ' ἐκεῖνην τὴν μεγάλην πέτρα ποῦ εἶν' ἐκεῖ.

— Καὶ ὅμως δὲν σ' εὐρήκαν ἐδῶ. Ἡσους εἰς τὰ σιδηρὰ τοῦ τράμβαῦ ἀπάνω...

— Ὅθ μ' εἶχαν πάγει φαίνεται. Δὲν ἄθυμοῦμαι τίποτε ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἔπεσα.

— Πρὶν ὅμως, ἤξευρες τί ἔκανες καὶ θὰ ἄθυμῶσαι βέβαια διὰ τί ἀνέβαινες τὸν τοῖχον.

— Γιὰ νὰ 'δῶ τί εἶχε ἀπὸ μέσα.

— Καὶ τί εἶδες.

— Τίποτε... ἦταν σκοτεινά.

Ὁ Μάξιμος μόλις κατέστειλε κίνημα ἀνυπομονησίας.

— Καὶ πῶς διάβολον κατώρθωσες νὰ ἀναβῆς ἐκεῖ ἄπάνω, ἠρώτησεν.

— Ἐπαρῶ μ' ἓνα σχοινί... ναί... ναί... μ' ἓνα σχοινί, ποῦ εἶχε κόμβους καὶ ἓνα γάντζο εἰς τὴν ἄκρα.

— Καὶ ποῦ τὸ εὐρήκεις αὐτὸ τὸ σχοινί ;

— Δὲν ἄθυμοῦμαι. Σὰς βεβαιῶ ὅμως πῶς εἶχα ἓνα σχοινί μὲ κόμβους ἄθ ἔσπασε φαίνεται ὅταν ἐκατέβαινα.

— Ἐλα, φίλε μου Γῶγο. Προσπάθησε ἴλιγο νὰ ἄθυμῆθης. Βέβαια δὲν ἀνέβαινες χωρὶς αἰτίαν τὸν τοῖχον. Εἶχες ἀποιοὺν σκοπόν.

— Βέβαια, ἀλλὰ τὸ ἐλησμόνησα.

— Συλλογίσου. Σιγά, σιγά. Καὶ μὴ φοβᾶσαι ἂν σὲ βιάζω καὶ ἴλιγο, ἐγὼ δὲν εἶμαι Βινιορὺ καὶ οὔτε ἔχω νὰ σὲ διατάξω γιὰ τίποτε. Ἐγὼ εἶμαι φίλος σου, καθὼς καὶ ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

Ὁ Ἀλαδίνος τῆς Χαλιμᾶς ἐξεπλάγη λίαν ἄμα εἶδεν ἐμφανιζόμενον πρὸ αὐτοῦ τὸ τελώριον ἐπὶ τῇ προστριβῇ τοῦ θαυματουργοῦ Ἀύχρου.

Δὲν ἐξεπλάγη ὅμως ὀλιγότερον καὶ ὁ Μάξιμος Δορξέρ ἀκούσας τὸν Γῶγον ν' ἀνακράξῃ.

— Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ... αὐτὸς εἶνε... ναί, αὐτὸν ἐζητοῦσα, ὅταν ἀνέβηκα ἐκεῖ ἄπάνω.

— Τὸ ὄνομα τοῦτο, τοσάκις προφερόμενον ἄνευ ἀποτελέσματος, ἐπὶ τέλους ἐξήγειρε τὴν μνήμην τοῦ παιδὸς ἐπενεγκόν τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα.

— Ἡξευρες λοιπὸν πῶς ἦτον ἐδῶ μέσα ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος.

— Τὸ ἤξευρα... τὸν εἶχα ἰδεῖ νὰ ἐμβῆ μέσα... τὸρα τὰ ἄθυμοῦμαι ὄλα. Πρέπει ὅμως νὰ σὰς τὰ πῶ πολὺ γρήγορα, γιὰτί φοβοῦμαι μὴ τὰ ξεχάσω. Ἄφησατέ με νὰ μιλῶ χωρὶς νὰ μὲ διαδικόπητε.

Ποῦ εἶχα σταθῆ λοιπὸν ; Ἄ ! δυστυχία μου, τὰ ἐλησμόνησα ἀπὸ τόρα. Ὅχι... ἔξυρω. Τὸ πρωτὶ ἔπαίξα βόλους εἰς τὴν ὁδὸν Βινιῦ. Εἶδα τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ ποῦ ἐρχότανε μέσα σ' ἓνα ὠραῖο ἄμαξι... ἦτανε καὶ ἓνας ἄλλος κύριος μαζύ, ἓνας κύριος μὲ χρυσὰ γυαλιὰ καὶ δίπλα ὅστιν ἀμαξηλάτην, ἓνας ἄνδρας μὲ ροῦχα ἀπὸ 'κεῖνα ποῦ φοροῦνε οἱ ὑπηρέται τῶν γραφείων.

— Εἰς τὸ ἴδιον ὄχημα τὸν συνήντησα καὶ γῶ. ἐσκέπετο ὁ Μάξιμος, μὴ προφέρων λέξιν, φοβούμενος μήπως διακόψῃ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ Γῶγου.

— Ἡ θύρα ἦνοιξεν, ἡ ἄμαξα ἐμβῆκε μέσα καὶ ἐξανάκλεισε πάλιν ἀμέσως ἡ θύρα. Αὐτὸ μοῦ φάνηκε παράξενο. Ἐπαρροῦσα πῶς ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν ἦτο περὶ ὅστιν Παρίσι.

Ἐπειτα ἐφαίνονταν καὶ τόσῳ λυπημένος. Μοῦ φάνηκε πῶς τὸν ἐπήγαιναν μὲ τὴν βίαν ἐκεῖ, ὅαν σὲ φυλακὴ. Ἐπήγαμεν ἔπειτα παρὰ πέρα, εἰς ἓνα μέρος ποῦ παίζομεν ἀμαδαῖς, ἄραρεϊ ἐγὼ τοὺς συντρόφους μου καὶ ἐγύρισα εἰς τὴν ὁδὸν Βινιῦ. Ἦθελα νὰ μάθω, ἂν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εὐγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ σπῖτι ἐκεῖνο.

Ἐκανα ὅμως καὶ τὴν φιγοῦρά μου ἐκεῖ. Ἐκτύπησα καὶ ἠρώτησα τὸν θυρω-

ρόν : « Ὁ κύριός μου εἶνε μέσα ; — Ποιὸς εἶνε ὁ κύριός σου ; — Ὁ κύριος μαρκήσιος Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ. » Ἐλεγα πῶς θὰ με καταβροχθίσῃ. Μοῦ φώναξε : « — Ἐξῶ ἀπ' ἐδῶ πλῆροπαῖδο ! », καὶ μοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα κατὰμουτρα.

Ἐπῆγα καὶ ἐκρούφθηκα καὶ γὰρ εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ καὶ ἐπερίμενα νὰ νυκτώσῃ. Μετὰ μίαν ὥραν τὸ ἀμάξι εὐγῆκε χωρὶς τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Ἐσκέφθηκα πῶς τὸν ἔκλεισαν μέσα γιὰ κακὸ σκοπὸ, καὶ εἶπα νὰ τὸν ἐλευθερώσω.

Ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἐπερνοῦσεν ἓνα παιδί ποῦ γνωρίζω. Ὁ πατέρας του ἔχει γυμναστήριον εἰς τὴν λεωφόρον Βαγράμ. Τοῦ ἔδωκα λοιπὸν μισὸ φράγκο γιὰ νὰ μοῦ φέρῃ ἓνα σχοινὶ μὲ κόμβους καὶ ἓνα γάντζο ὅσῃν ἄκρα. Μοῦ τὸ ἔφερε καὶ ἔπειτα τὸν ἔδωξα. Ἦθελα νὰ εἶμαι μόνος.

Ἐκτύπησαν ἔνδεκα καὶ δὲν ἐπερνοῦσε κανεὶς ἀπὸ τὸν δρόμον.

Ἐπῆγα λοιπὸν εἰς τὸ μέρος ποῦ εἶμεθα. Ἐρρίψα τὸν γάντζο καὶ ἔπικσε καλὰ. Ἀνέβηκα ἐπάνω, ἐκαβαλίκευσα τὸν τοῖχο, ἐκύτταξα καὶ εἶδα. . . .

— Τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ ;

— Ναί ! Ἦταν ὄρθιος ἔπισω ἀπὸ τὰ τζάμια ἐνὸς μεγάλου παραθύρου καὶ ἐκρατοῦσε ὅσῃν χεῖρα ἓνα κερὶ καὶ ἐφώτιζε. Τὸν ἐγνώρισα πολὺ καλὰ, καὶ ἠαυρῶ πῶς καὶ ἐκεῖνος μ' ἐγνώρισε, γιὰτὶ μοῦ ἔκανε σημεῖον.

— Καὶ τότε ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος.

— Τότε ἔπιασα, καὶ ὄλα τὰ ἐλησμόνησα. . . καὶ νὰ ποῦ τὰ λησμονῶ πάλιν. . . δὲν ἔμπορῶ πειρά. . . ὄλα ἀνακατεύονται εἰς τὴν κεφαλὴν μου. . . ἤθελα νὰ γυρίσωμεν εἰς τὴν μάμμην μου.

— Ἐλα, φίλε μου, εἶπεν ὁ Μάξιμος, δυνάμενος ἤδη νὰ ἐνεργήσῃ ἐξ ὅσων ἐγνώριζεν.

Γ'

Ἐνῶ χρόνῳ ὁ Μάξιμος Δορζέρ περιεπάτει τὸν Γῶγον ἀνὰ τὴν πόλιν, ὁ συνταγματάρχης Βορισῶφ ἐξηπλωμένος νωχελῶς ἐπὶ διβατίου, συνδιελέγετο πρὸς τὸν ἐπιστάτην του, τὸν ὁποῖον ἐκάλεσε, χωρὶς ὅμως νὰ τῷ ὑποδείξῃ καὶ κάθισμα.

Ὁ πρῶν κύριος Βοριάρης, ὁ ψευδὴς ἀντιπρόσωπος τῆς ψευδοῦς ἐταιρείας, ὁ ὑποχρεωτικὸς κύριος μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν καὶ τὸ ὄχρον πρόσωπον, ἴστατο ὄρθιος πρὸ τοῦ αὐθέντου τοῦ ἀναμένων τὰς διαταγὰς του.

Ὁ συνταγματάρχης ἐξέπεμψε τοῦ στόματος νέφος τουρκικοῦ καπνοῦ καὶ ἀφῆνων νὰ πῆσῃ χαμὰ ὁ σωλὴν τοῦ καργιλέτου, εἶπε δυσθύμως πῶς :

— Τί κάμνει τόρα ὁ Γάλλος ;

— Κοιμᾶται, ὑψηλότατε,

— Ἦ προσποιεῖται πῶς κοιμᾶται. . .

Τί σοῦ εἶπε σήμερον ;

— Τίποτε, ὑψηλότατε. Πρὸ τινων ἡμερῶν δὲν θέλει ν' ἀποκρίνεται, ὅταν τὸν ἐρωτῶ περὶ τῆς υγείας του.

— Καὶ εἶνε καλὰ ;

— Πολὺ καλὰ, ὑψηλότατε. Τὸ πρόσω-

πόν του μόλις ἤλλαξε. Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος ἔχει σιδηρῶν θέλησιν.

— Εἶπέ καλλίτερα πῶς εἶνε πείσμων, καὶ ὅτι, ἀφοῦ ἐσκέφθη τὴν θέσιν του, ἀπεφάσισε νὰ σιωπήσῃ, ἂν καὶ γνωρίζῃ πῶς εἶνε κακόν. Ἐκ τῶν δύο κακῶν ἐξέλεξε τὸ μικρότερον.

— Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι ἂν τὸν στείλετε εἰς τὴν Σιβηρίαν, καθὼς τὸν ἠπειλήσατε, ἡ τύχη του δὲν θὰ εἶνε διόλου καλὴ. Δὲν βλέπω τί χειρότερον θὰ πάθῃ ἀπ' αὐτό.

— Βασίλει, δὲν ἔχεις τὸν κοινὸν νοῦν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ὑψηλότατε, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι ἂν αὐτὸς ὁ νέος ἐδύνατο ν' ἀποφύγῃ τὸ ταξίδι αὐτό, παραδίδων τὰ ὀνόματα τῶν συνενόχων του, θὰ τὸ ἔκαμνε κάλλιστα. Εἶνε ἀρκετὰ εὐφυῆς διὰ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν ἔχει ἄλλην διέξοδον.

— Ναί, μὰ ἔξυρὶ πάλιν, ὅτι οἱ ἀνθρώποι, τοὺς ὁποῖους θὰ προδώσῃ δὲν θὰ τὸν ἀφῆναν ἀτιμώρητον. Ἦξυρὶ ὅτι πάντοτε εἶνε καλὰ πληροφορημένοι καὶ ὅτι ποτὲ δὲν συγχωροῦν τοὺς προδότας. Θὰ γνωρίζῃ βέβαια τὴν ἱστορίαν τοῦ Σεργίου Λαβρουόσκη. Εἶνε πολὺ πρόσφατον τὸ συμβάν. Ἐγινε περίσου εἰς τὴν Πουλταβαν. Ἐγνώρισες σὺ τὸν Λαβρουόσκη ;

— Ναί, ὑψηλότατε. Ἦτο εἰς ἀπὸ τοὺς ἰκανωτέρους ὑπακλήλους τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας.

— Καὶ ὅμως, μὲ ὅλην τὴν ἰκανότητά του, ἔδωκε πίστιν εἰς τοὺς λόγους τῆς κόρης ἐνὸς ἱερέως, τὴν ὁποίαν ἠγάπα, καὶ ἡ ὁποία τοῦ ἔδωκε συνέντευξιν εἰς τὸν κήπον. Ἐκεῖ τὸν ἐπερίμεναν οἱ μηδενισταὶ καὶ τοῦ ἔκοψαν τὴν μύτην καὶ τ' αὐτιά. Ὁ ταλαίπωρος ἀπὸ τοὺς πόνους ἀπέθανε.

Ὁ αἰχμαλωτὸς μου δὲν θέλει ν' ἀποθάνῃ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Προτιμᾷ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Σιβηρίαν. Δι' αὐτὸ ἐπιμένει.

— Ἴσως ἐλπίζει ὅτι δὲν θὰ βάλλετε εἰς ἐνέργειαν καὶ τὸ σχέδιόν σας αὐτό.

— Ναί, αὐτοὶ οἱ Γάλλοι νομίζουν ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τοὺς μεταχειρισθῇ κανεὶς ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, καὶ πῶς ὅ,τι γίνεται εἰς τὴν Πετρούπολιν καὶ Μόσχαν, δὲν ἔμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ εἰς τὸ Παρίσι.

Ἄφες τον ὅμως καὶ γὰρ θὰ τὸν κάμω νὰ ἀποβάλῃ τὴν ιδέαν του αὐτήν. Νὰ προετοιμάσῃ τὴν ἀμάξαν τῆς ὁδοπορίας καὶ ἄμα τὴν ἰδῆ, τότε θ' ἀποφασίσῃ νὰ ὀμιλήσῃ.

— Τὸ ζήτημα εἶνε, ἂν ἔχῃ τίποτε πράγματι νὰ πῆ, ἀπεκρίθη δειλῶς ὁ Βασίλης.

— Ἀμφιβάλεις ;

— Ὑψηλότατε, δὲν ἔπρεπε νὰ εἶμαι ἄλλης γνώμης παρὰ τοῦ κυρίου μου, ἀλλ' ἀφοῦ μοῦ ἔδωκατε τὴν ἀδειαν νὰ ὀμιλῶ ἐλευθέρως, καὶ ἂν καταδέχεσθε ν' ἀκούσετε τοὺς λόγους μου. . .

— Λέγε τους.

— Πρῶτον, τολμῶ νὰ σας ἐρωτήσω, ἂν σας φαίνεται φυσικόν, μηδενιστὴς νὰ συλληφθῆ εἰς τὴν παγίδα τόσο εὐκολα, ὅπως αὐτὸς ὁ νέος. Αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι δὲν σκέ-

πονται ποτὲ ν' ἀναχωρήσουν εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

— Δὲν λέγω πῶς αὐτὸς εἶνε καθαρὸς μηδενιστὴς. Ἄλλως τε δὲν εἶνε Ρῶσσοσ καὶ δὲν ἔχει κανένα συμφέρον νὰ ἀναμιγνύεται εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἐπαναστατῶν μας.

Ἐποθέτω πῶς ἐστάθη πολὺ βλάξ καὶ τὸν ἀπεπλάνησε καμμία γυναῖκα.

— Ἡ ὑψηλότης σας, λησμονεῖ ὅτι ἠγάπα τὴν κόρην τοῦ κυρίου Δορζέρ, καὶ ἠλπίζε νὰ τὴν νυμφευθῆ.

— Γι' αὐτὸ λοιπὸν συγκατατέθη νὰ κλέψῃ τὰ ἐγγραφὰ μου, ἄμα ὁ τραπεζίτης τοῦ εἶπε πῶς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ γαμβρὸς του. Ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν ἐσαχηνεύθη εἰς τὴν φωνὴν ἐκεῖνης τῆς γυναικὸς, ἡ ὁποία θὰ ἦτο πρῶην ἐρωμένη του. Τοῦ ὑπεσχέθη τὴν προστασίαν της εἰς τὸ ἐξωτερικόν, καὶ αὐτὸς ἠρκέσθη νὰ πάρῃ μόνον πενήντα χιλιάδας φράγκα ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιον.

— Ἐκτός ἂν τὸ ποσὸν αὐτὸ τοῦ ἀπεστάλη καθὼς ἰσχυρίζεται. Τὸ γράμμα, τὸ ὁποῖον εἶχε, δεικνύει ὅτι τὸ ἔστειλαν ἄμα ἀνεχώρησε.

— Μπᾶ, αὐτὸ τὸ γράμμα δὲν ἔχει ὑπογραφήν, καὶ ἔμπορεῖ νὰ βάλῃ νὰ τοῦ τὴν γράψουν.

— Ὅπως δῆποτε, ὑψηλότατε, ἡ συνένοχος τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ θὰ μὲνῃ ἀγνωστος.

— Διότι δὲν τὴν ἐζήτησαν. Αἱ πληροφοροίαι, τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγου ἔλαβα παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ τρίτου τμήματος, εἶνε ἀτελεῖς. Ὑπάρχουν ἐδῶ γυναῖκες τὰς ὁποίας κανεὶς δὲν σκέπτεται καὶ ὅμως ἔχουν σχέσεις μὲ τοὺς συνωμότες.

Εἶνε πληροφορημένοι περίφημα καὶ ἐγνώριζαν ὅτι τὸ κιβωτιδίον μου περιεῖχεν ὅλον τὸ σχέδιον τῆς ἀποστολῆς μου εἰς τὸ ἐξωτερικόν καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν μου μετὰ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦ ὑπουργοῦ.

— Καὶ τὸ περίεργον εἶνε πῶς μία ἀπ' αὐτὰς τὰς γυναῖκας εἰδοποιήθη ὅτι ἡ ὑψηλότης σας κατέθεσε τὸ κιβωτιδίον αὐτὸ εἰς τὸν τραπεζίτην σας.

— Εἰδοποιήθη ἀπὸ τὸν γραμματέα, εἶνε φανερόν.

— Ὑψηλότατε, ἐπληροφορήθη λεπτομερῶς, καθὼς γνωρίζετε, περὶ τῆς ζωῆς τὴν ὁποίαν διήγειν αὐτὸς ὁ νέος καὶ ἔμαθα ὅτι δὲν εἶχε σχέσεις μὲ καμμίαν Ρωσσίδα. Ἀκόμη καὶ τὴν κυρίαν Γιάλτα, ἡ ὁποία ἔχει τραπεζίτην της τὸν κύριον Δορζέρ καὶ ἐκεῖνην δὲν τὴν γνωρίζει.

— Ὡ ! ἡ κόρη σας Γιάλτα δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τοὺς μηδενιστάς· ἄμα ἦλθα εἰς τὸ Παρίσι, τὴν εἶχα σημειώσει, ἐπειδὴ αἱ ἐκκεντρικότητες καὶ τὰ ἐξοδά της μοῦ ἠγείραν τὴν δυσπιστίαν, ἀλλὰ τόρα εἶμαι πεπεισμένος περὶ αὐτῆς. Εἶνε κόρη ἐνὸς Κιρκασίου πρίγκηπος, ὁ ὁποῖος εἶχε πωλήσει τὰ κτήματά του εἰς τὸν αὐτοκράτορα διὰ μερικὰ ἑκατομμύρια ρούβλια. Ἡ κόρη ἐνυμφεύθη ἔπειτα ἓνα αὐθέντην Ρῶσσον, ἀνευ κτημάτων, ὁ ὁποῖος τὴν ἀφῆκε πολὺ γρήγορα χήραν.

Νέα ἔτι ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν καὶ

μόνον περί τῶν διασκευάσεών της φροντί-
ζει. Ἐλάβομεν πληροφορίας καὶ εἴμεθα βέ-
βαιοι ὅτι δὲν φροντίζει διόλου περί πολι-
τικῆς.

Ἄς τὴν ἀφήσωμεν λοιπὸν αὐτὴν καὶ
ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Γάλλον. Πρέπει
νὰ λάβω μίαν ἀπόφασιν. Ἡ διορία, τὴν ὁ-
ποίαν τοῦ ἀφῆκα λήγει αὐριον.

— Καὶ ἡ θέσις εἶνε πάντοτε ἡ αὐτή,
ἐπιθύρισε ὁ ἐπιστάτης.

— Ὁ Γάλλος δὲν ζητεῖ πληροφορίας
περὶ ἐμοῦ;

— Ποτέ, ὑψηλότατε. Οὔτε δέκα λέξεις
προφέρει καθ' ἡμέραν. Πίνει, τρώγει, ἀνα-
γινώσκει. . . καὶ τὸν λοιπὸν χρόνον κοι-
μάται.

— Νομίζω πῶς δὲν ἔκαμα καλὰ νὰ παύ-
σω νὰ τὸν βλέπω. Ὅταν τοῦ ὠμίλου περὶ
τοῦ γάμου τῆς δεσποινίδος Δορζέρ μετὰ τοῦ
ταμίου, ὠργίζετο πάντοτε, ἂν καὶ κατέ-
στελλε τὴν ὀργὴν του, καὶ τότε ἦτο δυ-
νατὸν νὰ ὁμολογήσῃ κάτι τι. Πρέπει πρῶ-
τον νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ν' ἀ-
ποπειραθῶ ἀκόμη. Χθὲς ἀκριβῶς εἶδα τὸν
τραπεζίτην καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἡ ἡμέρα
τῶν γάμων τῆς κόρης του εἶχεν ὀρισθῆ.

Ἄς ἴδωμεν τί θὰ εἴπῃ ὁ αἰχμαλώτος
ἄμα μάθῃ τὴν θλιβερὰν αὐτὴν εἰδήσιν.

Εἶνε ἡ καταστροφὴ τῶν τελευταίων ἐλ-
πίδων του.

Τί λέγεις περὶ τούτου, Βασίλη;

— Ὁμολογῶ, ὑψηλότατε, ὅτι ἔχω μίαν
ἄλλην ιδέαν.

— Ποίαν;

— Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ νέος αὐτός,
καθὼς εἶπατε σεῖς, θὰ σιωπᾷ πάντοτε,
φοβούμενος τὴν ἐκδίκησιν τῶν μηδενι-
στῶν. Πολλάκις μετενόησα, διότι τὸν συ-
νελάβομεν.

— Πῶς;

— Δὲν νομίζετε ὅτι ἂν ἔμενον ἐλευ-
θερος θὰ ἐπρόδιδε τὸ μυστικὸν τῶν σχέ-
σεών του, διὰ τινος ἀφρονος διαθήματος;

— Ὅχι, ἀφοῦ ἐσκέπτετο νὰ φύγῃ ἀπὸ
τὸ Παρίσι.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἴσιπος

Sacher Masoch

Β Α Ρ Β Α Ρ Α

Διήγημα

Ὁ πατήρ μου εὐρίσκει πάντοτε ἐν ἐ-
πικοινωνίᾳ μετὰ τοῦ κλήρου, καὶ ἰδίως
μετὰ τῶν ἱεραρχῶν καὶ τῶν καλογαριῶν,
οἵτινες τὸν ἠγάπων, διότι ἦτο καλὸς χρι-
στιανὸς καὶ φαιδρὸς συνδαιτυμῶν.

Προσεκολλήθη δὲ παρὰ τοῖς θεολόγοις
φίλοις του, ὄχι μόνον ἕνεκα τοῦ χαρα-
κτῆρος, ἀλλὰ διότι ἐδελεάζετο ἐκ τῶν πα-
ραθεθειμένων πλουσιῶν δειπνῶν, τοῦ τερ-
πνοῦ κυνηγίου καὶ τῆς πλουσίας ἀλείας,
καθόσον αἱ μοναχὶ εἰσι καὶ σήμερον ἀκόμη
πλουσιώταται ἐν Αὐστρίᾳ, καὶ κατέχου-

σιν εὐφροσύνας γαίας, κατὰ μείζονα λό-
γον ἐν Βοημίᾳ καὶ Οὐγγαρίᾳ.

Ἐνεκα τούτου κ' ἐγὼ διηροχόμησιν συνή-
θως τὰς σχολικὰς μου διακοπὰς ἐν τινι
μονῇ, λίαν εὐχαρίστως, καθόσον ἠγάπων
πολύ τὴν συναναστροφὴν τῶν κυρίων τού-
των κληρικῶν καὶ πρὸ πάντων τὴν τῶν
Βενεδικτινῶν, οἵτινες, καίτοι φιλόσοφοι,
ἦσαν λίαν χαριέντες.

Ἡμέραν τινὰ, ὁ ἱεράρχης, ὅστις κατέ-
χει δι' ἐμὲ θέσιν δευτέρου πατρός, με ὠ-
δήγησε παρὰ τῇ ἡγουμένῃ τῆς μονῆς τοῦ
Ὁσέγκ, ἣτις ἐγεινίαζε πρὸς τὴν ἡμετέ-
ραν. Ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθωμεν εἰς κυνή-
γιον φασιανῶν. Ἡ ἡγουμένη μὰς ἐπερί-
μενε ὑπὸ μεγάλην τινὰ σκιάδα, ἣτις ἠ-
γεῖρετο ἐν τῷ μέσῳ μαγευτικοῦ κήπου πε-
ριβάλλοντος τὴν μονήν, ὅπου ἐδέχετο
τοὺς φίλους της. Ἐγνώριζον ἤδη ἐκ τοῦ
ἱεράρχου, ὅτι κατήγετο ἐξ οἰκογενείας ἀ-
ριστοκρατικῆς τῆς Βοημίας, καὶ ὅτι ἦτο
ἀκόμη νέα καὶ ὠραιότατη. Ἐξεπλάγην
ὁμως εὐρῶν εἰς παρόμοιον μέρος τόσην νε-
ότητα καὶ ὠραιότητα.

*

Ἐκτοτε μετέβαινον ἀπὸ καιροῦ εἰς και-
ρὸν ἐν Ὁσέγκ, διὰ νὰ κυνηγήσω, ὅτε δὲ
ἐπανηροχόμησιν κατὰ κόπος ἐκ μακρυνῆς ἐκ-
δρομῆς, μ' ἐδέχοντο πάντοτε μετὰ τῆς
μεγαλειτέρας φιλοξενίας. Ἄλλοτε πάλιν
μετέβαινον, ὅπως παίζωμεν μετὰ τῆς ἡ-
γουμένης τὸ ζατρίκιον.

Ἦτο ἀληθῶς ὠραῖον καὶ εὐγενὲς πλά-
σμα. Σπανίως εἶδον εἰς γυναικεῖον πρό-
σωπον συνηνωμένα τοσοῦτον πνεῦμα, θελ-
κτικότητα καὶ ἀθωότητα· σπανίως ἀπῆν-
τησα τοσοῦτῳ μεγαλοπρεπὲς ἀνάστημα,
ἐπιβλητικώτερον ἔτι καθιστάμενον, ἕνεκα
τοῦ μακροῦ μεταξίνου μακδύου. φερομέ-
νου ἄνωθεν τῶν λευκῶν της ἐνδυμάτων,
ἐνῶ ἡ ἐκ λευκοῦ ὑφάσματος καλύπτρα
της καθίστα λαμπροτέρους τοὺς σπινθη-
ροβολοῦντας καὶ πνευματώδεις ὀφθαλμούς
της, παρέχουσα αὐτοῖς πλεῖονα ζωηρό-
τητα καὶ γόητρον.

Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν ἐκάθητο ἀπέν-
αντί μου πρὸ τοῦ ἀβακίου καὶ ἡ ἀλαβά-
στρινος χεὶρ της ἐξήρχετο τῆς χιονώδους
χειρίδος τῆς σισύρας της—ἀνευ εὐπλαγ-
χίας— ὅπως κινήσῃ τὸν βασιλέα καὶ
κάμη ζατρίκιον, ἀνεφώνησα εὐθύς:

— Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω, ὅστωτάτη
μῆτερ, διατί ἐγίνατε μοναχὴ.

Μ' ἐρράπισεν ἑλαφρῶς ἐπὶ τῆς παρεΐας
καὶ ἐμειδίασεν.

— Ἴδου ἐρώτησις, μοῖ εἶπεν, ἦν δὲν
συγχωρεῖ τις ἢ μόνον εἰς παιδίον. Θὰ σοὶ
ἀπαντήσω ὁμως. Θέλεις νὰ μάθῃς διατί
ἔφυγα τὸν κόσμον; Διότι ἐγνώρισα ἀρκετὰ
καλὰ τὴν ἀπάτην του καὶ τὰς θλίψεις
του. Ἐγείνα μοναχὴ, διότι ἀνέκαθεν ἠ-
γάπησα περισσώτερον τὸν Θεόν, τῶν μα-
ταίων ἀπολαύσεων, αἵτινες περιβάλλουσι
τὸ πλεῖστον μέρος τῶν γυναικῶν. Λογί-
ζομαι εὐτυχῆς ὄπισθεν τῶν τοίχων τού-
των καὶ ὁμως δὲν ἔχω μεγάλα ἀμαρτή-
ματα νὰ ἐξαγνίσω, ἀλλ' ἵνα δυνηθῆς νὰ
μάθῃς τί ἐστὶ ἱερὸν ἄσυλον δι' ὄσας κα-

ταστροφὴ τις τραγικὴ ὠδήγησεν ἐνταῦθα
ὀφείλεις νὰ γνωρίζῃς τὴν ἱστορίαν τῆς
Ἀδελφῆς Βαρβάρας.

— Σὰς παρακαλῶ, ἀνέκραξα, λάβετε
τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ τὴν διηγηθῆτε.

— Δὲν δύναμαι· βλέπετε ὁμως ἐκεῖ
κάτω τὴν μοναχὴν ἐκείνην; Εἶνε ἡ Βαρ-
βάρα.

*

Γυνὴ τις ὑψηλὴ καὶ χαρίεσσα ἐθαδίζε
σιγηλῶς πλησίον τῆς φράκτου. Εἶχε τὴν
κεφαλὴν ἑλαφρῶς κεκλιμένην, ἀλλὰ μεθ'
ὑπερηφάνου, οὕτως εἶπεν, ὑποταγῆς, αἱ
δὲ γαλακτώδεις χεῖρές της ἐκράτουν κομ-
βολόγιον.

Ἦτο καὶ αὐτὴ ὠραῖα, ἀλλ' ἐν ἐπὶ
τοῦ προσώπου τῆς ἡγουμένης ἐπεχύνετο
ἡ γλυκύτης καὶ ἡ ἀθωότης, ἐπὶ τοῦ ἰδι-
κοῦ της ἀνέθαλλεν ὁ θρίαμβος τῆς νίκης,
ἦν κατήγαγεν ἐφ' αὐτῆς κατορθώσασα
νὰ ὑποταγῆ εἰς τὴν εὐσεβῆ ἀπόφασιν της.
Διέκρινέ τις ὅτι εἶχε ζήσει καὶ ὑποφέρει.
Ἐνῶ δὲ τὴν ἠκολούθουν διὰ τοῦ βλέμ-
ματος ἀμαξὰ τις ἔφθασε καὶ ἡ ὠραῖα κό-
μησσα Κζέρην κατήλθεν.

Ἡ χαρίεσσα αὐτὴ γυνὴ ζῶσα ἐν τῷ
μέσῳ τῶν παθῶν καὶ τῆς τύβης τοῦ κό-
σμου ἤρχετο ἐκεῖ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν
ὅπως ἐξαγνισθῆ εἰς τὴν καθαρὰν ἀτμό-
σφαιραν, τὴν περιβάλλουσαν τὴν ἡγουμέ-
νην καὶ ἀποβάλλῃ τὸ ἑλαφρὸν φορτίον
τῶν ἀμαρτημάτων της, συγγνωστῶν ἄλ-
λως τε.

Ὅτε ἀνεχωρήσαμεν, ἡ κόμησσα με ὑ-
πεχρέωσε νὰ τὴν συντροφεύσω — βε-
βαιότατα ὅπως μὴ πλήξῃ μόνη — ἀλλ'
ὅλως τὸ ἀντίθετον συνέβη, διότι παρεμ-
πεσόντος κατὰ τύχην ἐν τῇ συνομιλίᾳ
τοῦ ὀνόματος τῆς Βαρβάρας ἐπέμεινα νὰ
μάθω τὴν ἱστορίαν τῆς γυναικὸς ταύτης,
ἣν ἠναγκάσθη νὰ μοὶ διηγηθῆ.

*

— Εἶχεν ἐπαναστατήσῃ ἡ Πολωνία,
ἤρχισεν, ἐπομένως αἱ Πολωνικαὶ ἐπαρ-
χίαι τῆς Πρωσσίας ἠτοιμάζοντο μυστικὰ
διὰ τὴν ἐξέγερσιν. Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ οἱ
ἀρχηγοὶ τῆς συνωμοσίας συνελήφθησαν ἐν
Πόζεν καὶ ἕνεκα τούτου ὅλοι των αἱ ἐλ-
πίδες διεψεύσθησαν. Ἡ ἐπαναστατικὴ κυ-
βέρνησις, ἣς ἡ ἔδρα εὐρίσκειτο ἐν τῷ ἐξω-
τερικῷ, ἔμαθεν ὅτι στρατηγὸς τις τῆς χω-
ροφυλακῆς εἶχεν ἀνακαλύψει καὶ συλλά-
βει τοὺς ἐπαναστάτας καὶ οὕτω ἠμπό-
δισε τὴν ἐξέγερσιν. Ὅθεν ἀπήγγειλε τὴν
εἰς θάνατον καταδίκην αὐτοῦ.

Ἡ Βαρβάρα, κόρη Πολωνοῦ τινὸς κό-
μητος, πλουσίου καὶ χαίροντος ἐπιρροὴν
ἐν Πόζεν, ἔλαβε τὴν ἐντολὴν νὰ ἐγχει-
ρίσῃ τὴν καταδίκην ταύτην, ὡς καὶ τὰ
ὑπλά τῆς ἐκτελέσεως εἰς νέον τινὰ σπου-
δαστὴν κατοικοῦντα εἰς σκιερὸν καὶ ρυπα-
ρὸν μέρος τῆς πόλεως.

Ἐσπέραν τινὰ λοιπὸν καθ' ἣν σφοδρὸς
ἄνεμος ἐπέπνεεν, ἡ Βαρβάρα εἰσῆλθεν εἰς
τὸ δωμάτιόν του φωτιζόμενον ὑπὸ ἀθλίας
λυχνίας. Με τὸν μαῦρον πέπλον της καὶ

τὴν σκουραν μηλωτὴν της, ἥτις ἐξετείνετο μέχρι ποδῶν καὶ ἥτις ἦτο κατεσπαρμένη ἐκ νιφάδων χιόνος, ἐφάνετο ὡς ὁ ἀγγελοσ τῆς ἐκδικήσεως.

Ὁ νέος τὴν ἠτένισε δι' ἐντρόμου βλέμματος καὶ ἐν τῇ ἀφαιρέσει του ἐλησημόνησε νὰ τῇ προσφέρῃ κάθισμα. Ἡ Βαρβάρα ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ παραθύρου καὶ κατέθεσε τὴν ἐντολήν της διὰ τρόπου σταθεροῦ, κατόπιν τῷ ἐνεχείρησε τὸ ἔγγραφο ἐσφραγισμένον διὰ τῆς σφραγίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῷ ἔδωκεν ἕν ζῆφος καὶ ἕν πολύκορον.

— Ἡ ἀπόφασις πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ, τῷ εἶπε μετὰ γαλήνης, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν.

Ὁ νέος τὴν ἠτένισε καὶ πάλιν μετ' ἐνδοιασμοῦ.

— Εἶσθε ἔτοιμος νὰ ὑπακούσετε εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην;

Ὁ Πολένησκῃ ἀνεστῆναξεν.

— Ἐὰν ὑπακούσω, βαδίζω εἰς βέβαιον θάνατον, δεσποινίς, καὶ ὁ τάφος θ' ἀνοιχθῇ πρὸ ἐμοῦ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ ζωὴ μοὶ μειδιᾷ. Ἄ! πόσον εἶσθε ὠραία! Βεβαίως θὰ σὰς ἀγκαποῦν, θὰ σὰς λατρεύουν, ἐνῶ ἐγὼ....

— Ἐὰν ἔχετε συμπάθειαν τινὰ δι' ἐμέ, ἤρχισεν, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἐφαίνοντο πλανώμενα ὁ πόνος καὶ τὸ μῖσος καθιστώμενα αὐτὴν ἔτι ὠραιότεραν, θὰ τιμωρήσετε ὁ ἴδιος τὸν ἄθλιον· θὰ μὲ ἐκδικηθῆτε ἀπέναντι αὐτοῦ.

— Σὰς!... ἐξηγηθῆτέ μοι.

— Ἠγάπων τὸν ἄθλιον αὐτὸν καὶ μὲ ἐγκατέλειψεν ἀνάνδρως διὰ μίαν ἄλλην... τὴν κόρην τοῦ στρατηγοῦ, οὐτινος ἔχει τὴν προστασίαν.

— Τὸν ἄτιμον!

— Ὑποσχέθητέ μοι ὅτι θὰ τὸν τιμωρήσετε.

— Ἐχει καλῶς. Θὰ τὸν φονεύσω! εἶπεν ὁ νέος ἔχων τοὺς σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς του προσηλωμένους ἐπὶ τῆς Βαρβάρας. Ἄλλ' αὐτός... δὲν εἶνε εὐτυχής; τὸν ἠγαπήσατε. Ὁ τελευταῖός του στόνος θὰ συντροφευθῇ ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ ἔρωτός σας καὶ θὰ μειδιάσῃ καὶ πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἀκόμη· ἀλλ' ἐγὼ ὀφείλω ν' ἀποθάνω διὰ τὴν πατρίδα, διὰ σὰς, καὶ πρέπει ν' ἀρκεσθῶ φιλῶν τὸ ἄκρον τῆς ἐσθῆτός σας.

Ὁ Πολένησκῃ ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὰ χεῖλη του τὸ ἄκρον τῆς μηλωτῆς της. Ἡ Βαρβάρα ἔθεσε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ τὸν παρετήρησε μὲ πικρὸν μειδιάμα.

— Ἐὰν ἀρκῆσθε, ἐψιθύριση, εἰς τὸν ἔρωτα μιᾶς ἀδελφῆς, μιᾶς πατριώτου, τὸ μόνον ὅπερ δύναμαι νὰ σὰς δώσω εἶνε, αὔριον εἰς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ κήπου μας ἐν τῇ βασιλικῇ ὁδῷ θὰ σὰς περιμένουν καὶ ὀδηγήσουν πλησίον μου καὶ ἤδη, χαῖρε.

*.

Τὸ μεσονύκτιον τῆς ἐπαύριον ὁ Πολένησκῃ, ἐν καταστάσει ἀπεριγράπτου πυρετοῦ, ἀνέμενε, πρὸ τοῦ κήπου τοῦ περι-

φράσσοντος τὸ μέγαρον τοῦ κόμητος Κ... Ἡ θύρα ἠνοιξε σιγῆλῶς καὶ γρατὰ τις ὑπέρτοια τῷ ἔνευσε νὰ εἰσέλθῃ, κατόπιν τὸν ὠδήγησε διὰ σειρᾶς σκοτεινῶν διαδρόμων εἰς μικρὸν τινα ἀντιθάλαμον καὶ τὸν ἀφῆκεν. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀπεμακρύνθη ἡ θυρωρός, καὶ ὑπὸ τὸ μυστηριώδες φῶς λυχνίας, ἀνηρητημένης ἐπὶ τῆς ὀροφῆς, ἀνεφάνη ἡ Βαρβάρα. Ἡ θαυμασία ἐνδυμασία της ἦτο κεκαλυμμένη ἐξ ὀλοσηρικοῦ καὶ δαντελλῶν, οἱ ἀλαβάστρινοι βραχιόνες της ἐξήρχοντο ἐκ τῶν χειρῶν τῆς *Καζαρτάικα*, ἥς τὰ ἄκρα ἐστόλιζε λαμπρὰ σισύρα, ἡ δὲ πλουσία μέλαινα κόμη της, συγκρατουμένη ὑπὸ ἐρυθρᾶς ταινίας μόνον, ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τῶν ὤμων της. Τῷ ἔνευσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κοιτῶνά της, τὴν ἠκολούθησε καὶ ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας της. Τὸν περιέβαλλε ἡσυχῶς καὶ λυπηρῶς διὰ τῶν ὠραίων της βραχιόνων καὶ ἡσπάζθη τὸ καίον μέτωπόν του.

— Ἀδελφέ μου, τῷ εἶπεν, ὅ,τι δύναμαι νὰ σοὶ δώσω, εἶνε ὀλίγον, ἀλλ' ἴσως ἀρκεσθῆς, ἐὰν σοὶ ὑποσχεθῶ νὰ μὴ σὲ λησμονήσω ποτέ, καὶ θυσιάσω τὴν ζωὴν μου, δεομένη ὑπὲρ σοῦ.

— Σ' εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας, ἀπεκρίθη ὁ Πολένησκῃ.

— Καὶ τώρα, ἐξηκολούθησεν ἡ Βαρβάρα, καθήσατε πλησίον μου καὶ πλησίον τοῦ πυρὸς καὶ ὀμιλήσατέ μοι περὶ τῆς μητρὸς σας, τῶν ὀνείρων σας καὶ τῶν πόνων σας.

Ὁ Πολένησκῃ ἐκάθησεν ἀπέναντί της καὶ συνωμίλησεν ὡς δύο φίλοι.

— Μὴ λησμονήσετε ὅ,τι μοὶ ὀρκίσθητε, εἶπεν ἡ Βαρβάρα, ὅτε ὁ Πολένησκῃ ἠγέρθη ν' ἀναχωρήσῃ.

Ἡ Βαρβάρα ἦτο ὠχρὰ καὶ ψυχρὰ [ὡς χιῶν.

— Θὰ τὸν φονεύσω, ἀπεκρίθη ὁ Πολένησκῃ καὶ σήμερον μάλιστα, ἀλλ' ὑποσχέθητέ μοι ἕν πρᾶγμα ἀκόμη.

— Θὰ κάμω ὅ,τι δύναμαι.

— Θέλω συλληφθῆ καὶ ὀδηγηθῆ εἰς τὸ ἱκρίωμα, εἶπεν, ὑποσχέθητέ μοι ὅτι θὰ εἶσθε ἐκεῖ ὅταν ἀποθάνω διὰ σὰς καὶ τὴν πατρίδα.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

*.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὅλη ἡ πόλις ἐταράχθη καὶ ἐξεπλόγη ἐκ τῆς εἰδήσεως ὅτι σπουδαστὴς τις ἐφόνευσε τὸν στρατηγὸν τῆς χωροφυλακῆς δι' ἐγχειριδίου. Εἶχε συλληφθῆ ἐπ' αὐτοφῶρῳ καὶ ἀνέμενε ἤδη τὴν καταδίκην του ἐντὸς τῶν ὕγρων τοίχων τῆς φυλακῆς του. Δὲν ἔλυποντο τὸ θῆμα, ἀλλ' ἔλυποντο ὅλοι τὸν φανατικὸν νέον.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ νεκρὸς ἐξετέθη ἐπὶ τῆς κρηπίδος φωτιζομένης ὑπὸ λαμπάδων ἀνημμένων καὶ τὸ πλῆθος ἔτρεχεν ὅπως τὸν ἴδῃ. Ἐπλησίασεν ἐκεῖ καὶ ἡ Βαρβάρα καὶ παρετήρηε τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν του καὶ τὰ συσταλέντα χεῖλη του, ἀνευ φόβου καὶ συμπαιθείας, ἀλλὰ μᾶλλον μετὰ βαθείας εὐχαριστήσεως.

Ὁ Πολένησκῃ ὠδηγήθη πρὸ τοῦ δικα-

στηρίου καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Καθ' ὁδόν, ἐνῶ ἐφέρετο εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως τῷ ἔρριπτον ἄνθη καὶ τὸν ἐχαιρέτων διὰ τῶν μανθλιῶν ἐξ ὄλων τῶν ποραθῶρων. Τὴν στιγμὴν δὲ καθ' ἣν ἀνήρχετο τὸ ἱκρίωμα περιέφερε τὸ βλέμμα περίξ αὐτοῦ. Ἐζήτηε τὴν Βαρβάραν. Ἦτο ἐκεῖ, πλησίον, ὠχρὰ, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ, ἐνῶ τὰ χεῖλη της ἐφέλλιζον τίς εἶδε ποίαν προσευχὴν.

Εἶδε πίπτουσαν τὴν κεφαλὴν τοῦ νέου, κατόπιν ἤρεμος ἀφῆκε τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἀπῆλθεν.

Μετ' ὀλίγους μῆνας ἡ Βαρβάρα ἐγένετο μοναχὴ.

ΕΠΑΜ. Π. ΠΟΛΙΤΑΚΗΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένον στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

ΕΞΕΔΟΘΗ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

εἰς ἴδιον τεύχος· ἐκ σελίδων 400 καὶ πωλεῖται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ δραχμῶν 2.

ΔΙΕΥΘΩΝ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΣΑ

Τιμᾶται ἐν Ἀθήναις μιᾶς δραχμῆς, ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ 1,20.

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα

ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικὰ.

Τὰ ἐσχάτως ἐκδοθέντα πέντε τεύχη τοῦ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ

τοῦ Α. Lutaud

τροποποιηθέντος συμφώνως τῇ Ἑλλην. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ ὑφηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς κ. Α. Δ. Καλλιθωκά, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ **λεπτῶν 50** ἕκαστον, ταῖς ἐπαρχίαις δὲ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται **ἀντὶ λ. 60**.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ καὶ προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις :

Ἐν Ἑλλάδι δρ. 10. Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ φρ. χρ. 12.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ΕΝ Τῷ ΓΡΑΦΕΙῳ ἩΜῶΝ

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1888

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

Ὁ Α' καὶ Β' τόμος τοῦ ἀρίστου ποιητικοῦ περιόδικου τῆς Ζακύνθου, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ δρ. 8. Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἑξωτερικῷ ἀποστέλλονται ἀντὶ δρ. 9.

Σακελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ Λαοῦ· *Βηλαρῶ Ποιήματα*. — Τιμᾶται λεπτῶν 50, εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τῷ Ἑξωτερικῷ ἀποστέλλεται ἀντὶ λεπ. 60.